

ÉLŐ SZERETETSZÖVETSÉGBEN

CSALÁDNAPOK, 2014



Családok a Családért Egyesület



ÉLŐ SZERETETSZÖVETSÉGBEN

Családnapok, 2014



Családok a Családért Egyesület
Óbudavár, 2014

Készítették:

A jubileumi munkacsoport, Czigányik Zsolt és Anna,
Endrédy István és Cecília, Ifj. Endrédy István és Orsolya,
Komáromi Ferenc és Mária, Nádudvari András és Rita,
Pap Csaba és Klári, Tóth Zoltán és Viktória

Lektorálták:

Bodó Márton és Rita, Endrédy István és Cecília,
Fleischer Zoltán és Andrea, Gódány Róbert és Rita,
Komáromi Ferenc és Mária, Lów Péter és Helga,
Makó András és Dia, Makó Csaba és Piroska,
Schumiczky Ildikó, Varga József és Kata

Címlapfotó:
Palásthy Imre

Szerkesztette:
Fleischer Zoltán és Andrea

ISBN 978-615-5490-01-9

Kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
www.schoenstatt.hu • iroda@schoenstatt.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Bt. • www.PalasthyBt.hu
Nyomás: Vareg Nyomda • www.vareg.hu
Felelős vezető: Bernwallner Viktor

Tartalomjegyzék

Élő szeretetszövetségben.....	5
Tekintély vagy szabadság? A nevelésben rejlő feszültségek....	11
A korona: szeretetszövetségünk megerősítésének jelképe	15
Válaszunk a modern irányzatokra	21
Egészen a Tied!	33
Félelem és bizalom.....	41
Vidám igent mondani.....	47
Mindennap bátran újrakezdünk és tovább szeretünk.....	51
Korszerű szentek.....	59
A szeretetszövetség, mint családszentelés	65

ÉLŐ SZERETETSZÖVETSÉGBEN

„Ha lelkünkben elevenen él a szeretetszövetség, azaz a kölcsönös elajándékozás és elfogadás tudata, olyannyira, hogy egészen a tudatalattiig hatol, és teljesen betölti lelkünket, akkor nem esik nehezünkre úgy viselkedni és cselekedni, ahogyan a Szűzanya tette a kánai menyegzőn. Akkor minden helyzetben nagy nyugalommal és biztonsággal, hittel és bizalommal ismételtelhetjük: „Nincs már boruk.” (Jn 2,3) (P. Josef Kentenich: Des Lebens Sinn)

Egy munkahelyen pszichológiai vizsgálatra küldték a dolgozókat. Egy háromgyerekes édesanya került sorra. A beszélgetés során a pszichológus a következő kérdést szegezte neki: Melyik gyermekét szereti a legjobban? Mindegyik gyermeke-met egyformán szeretem, mondta. De a pszichológus csak nem hagyta annyiban, tovább kérdezgette, mígnem azt mondta: Nézze, válaszolnia kell, az állása forog kockán. Az édesanyának ekkor könnyek csillantak a szemében és ezt mondta: Amikor valamelyik elesik, és megüti magát, akkor azt szeretem jobban. Amikor valamelyik rosszkodik, és szégyenkezve bocsánatot kér, akkor azt szeretem jobban. Amikor valamelyik lázasan fekszik a betegágyon, ránézek a bágyadt szemeire, akkor azt szeretem a legjobban. De ettől eltekintve minden gyermeke-met egyformán szeretem.

Ehhez hasonlóan állunk a Mennyei Atya előtt, aki végtelen szeretettel szeret minket. Mindnyájan a kedvenc gyermekei vagyunk. Úgy szereti a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte. Krisztus nemcsak a lelkünkre akar hatni, hanem azt szeretné, hogy a szeretete általunk járja át a világot. Azt akarja, hogy ne önző, elszigetelt életet éljünk, hanem szigetekké, oázisokká váljunk sokak számára. Élő szeretetkapcsolatban legyünk azokkal, akiket a Mennyei Atya ránk bízott.

Minden emberben ott van a vágy, hogy jobbá váljon. De hogyan? Sokszor érezzük, hogy pusztán a saját erőnkől tovább nem megy. Bármennyire is törekszünk, észrevesszük, hogy ugyanazokat a hibákat követjük el. 1912 októberében történt, hogy Kentenich atyát kinevezték a schönstatti fiúkéllégi-um spirituálisává. „Forradalmi” hangulat, lázadó kamaszok, kényszeres nevelés voltak itt jelen. De a fiatal lelkipapnak sikerült ezt az „őszi vihart” befogni az önnevelés vitorlájába. Mély, őszinte kapcsolatot alakított ki a fiúkkal, melynek következtében nagyon megkedvelték a fiatal Kentenichet. Viszont hamarosan rá kellett jönniük, hogy hiába minden törekvésük, elszántságuk, hiába az önfegyelem, a szigorú napirend, oly sebezhetőek, és egyedül nem képesek szentté válni. Pedig ez volt a feladat. A hétköznapiak szentjévé válni! Kentenich atya saját életében már kisgyerekként, és később ifjú korában is megtapasztalta a Szűzanya gondoskodó szeretetét, anyai pártfogását, nevelői tevékenységét. Látva a fiúk törekvéseit és elszántságát, elhatározta, hogy bevonja őket is ebbe a kapcsolatba. Így kötöttek szeretetszövetséget Máriával 1914. október 18-án.

„Ne okozzon gondot nektek a kívánságotok teljesülése. Ego diligentes me diligo. Én is szeretem azokat, akik szeretnek engem. Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok! Most van erre a legjobb alkalom. Ne higgyétek, hogy a mai komoly és nagy időkben valami rendkívüli dolog az, ha a magatokkal szemben támasztott követelményeket a korábbi generációkénál magasabbra, sőt a legmagasabbra fokozzátok. Az isteni gondviselés terve szerint a világháború a maga hatalmas impulzusaival rendkívüli segédeszköz lesz az önmegszentelések művében. Ezt az önmegszentelést követeltem meg tőletek. Ez az a páncél, amit fel kell öltönetek, és ez az a kard, amellyel a kívánságaitokért harcolnotok kell! Gyarápítsátok hát szorgalmasan a kegyelmi tőkét! Szereztek sok érdemet hűséges és még hűségesebb köteleltségteljesítés által, buzgó imaélet által és bocsássátok azokat a rendelkezéseimre! Akkor szívesen idetelepszem közétek, és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket. Akkor a jövőben majd erről a hely-

ről magamhoz vonzom az ifjú szíveket, és úgy nevelem őket, hogy hasznos eszközökké váljanak a kezemben.”

A fiatal spirituális 1914. október 18-án néhány diákkal bátran megteszi az első lépést a Schönstatt-mozgalom alapítása felé. Egy kis schönstatti kápolnában Máriával „szeretetszövetségre” lépnek. Ebben azt kéri tőle, hogy különleges módon tapasztalhassák meg jelenlétét a kápolnában, és hogy szabad emberekké nevelje őket. Kentenich atya és a fiúk bíznak abban, hogy ez a hely sokak számára zarándokhelyé, kegyhelyé válik. Ők mindehhez azzal szándékoznak hozzájárulni, hogy életüket teljesen a hitnek és Schönstatt szolgálatának szentelik. „Semmit nélküled, semmit nélkülünk” – így hangzik a jelszava annak a Máriával szoros közösségben végigjárt útnak, amely ekkor veszi kezdetét. Az alapítás órájának látomása egyre inkább valósággá válik. Ma a schönstatti kápolna egy világméretű, férfiakat és nőket, gyermekeket és fiatalokat, családokat és papokat magába tömörítő mozgalom forrásává vált. Időközben a világ több mint 30 országában közel 200 schönstatti kápolna épült. Számtalan ember zarándokol oda, és kéri Máriától azt a kegyelmet, hogy keresztény hivatását az élet, az egyház és a társadalom minden megpróbáltatása közepette betölthesse. Tehát a szeretetszövetség azóta is él, elevenen hat a világban. Kentenich atya élete különleges módon is példázza a Máriával kötött szövetségének valóságát.

Kentenich atya 1947. júniusában utazott először Chilébe. Ellátogatott Valparaisóba is, mivel tudta, hogy a mozgalomnak léteznek már itt is csoportjai. Találkozott ekkor a nőknek egy közösségével, akik elkötelezettek voltak Schönstatt titka és az alapító személye iránt. Kentenich atya először beszélt nekik a mozgalom történelméről és a nőideálról. Teázás közben aztán mélyebb beszélgetés alakult ki néhányukkal. A hölgyek arról meséltek, hogy miként formálódott a csoportjuk. Felidézték az életfelajánlásukat, amit 1942. június 23-án szentmise alatt tettek, hogy megmentse Kentenich atyát azoktól a veszélyektől, amelyek Dachauban vártak rá. Ezen a szentelésen felajánlották magukat a Háromszor Csodálatos Anyának, elfogadva

bármit, amit Ő akar, azért, hogy az alapító életét megmentsék. Kentenich atyát mélységesen meghatotta annak a köteléknek a felfedezése, ami egyesítette őt a csoporttal, mivel a szentelés ugyanazon a napon történt, amikor ő a legnagyobb halálveszélyben volt Dachauban. Eredetileg arra volt rendelve, hogy gázkamrába szállítsák. Az 1942. júniusi transzportból Kentenich atyát csak a blokkparancsnok, Guttman intézkedése mentette ki. Az 56 éves Kentenich atyát végül is a tábori fertőtlenítő brigádba osztották be. Így kerülte el a gázkamrát.

„Mi a legfontosabb? Az Istennel való állandó kapcsolat, szövetség és egység. Ha arra törekszünk, hogy másoknak megmutassuk Istent és a drága Szűzanyát, ha egyenként és családként is szentségre törekszünk, akkor ez életünk nagy apostoli cselekedete lesz.” (J. Kentenich)

Tilmann atya, mikor a Szűzanyáról beszélt, sokszor mondta: „Ő egy fárasztó asszony”, mert amikor leülünk a háziszentélyünkbe, azt kérdezzük: „Mit hoztál?” A törekvéseinket kéri, hogy általa mutassuk meg a világnak Krisztust, hogy mi is szentté váljunk. A szeretetszövetségünk egy eszköz ahhoz, hogy a kapcsolatomban a házastársammal, a gyermekeimmel, a szüleimmal, a kollegáimmal megmutassam Krisztust a világnak.

Egy édesapa, aki köztisztviselő, a munkahelyén sokszor kapcsolatba kerül értetlen, türelmetlen, követelőző emberekkel. Korábban hamar ki lehetett hozni a sodrából. Ma már a Szűzanyát kéri, hogy segítsen neki megoldani ezeket a helyzeteket. Egy-egy fárasztó eset higgadt megoldása után gyakran kérdezzük a kollégák: Hogy tudtál ilyen nyugodt maradni? És ő tudja, hogy az a Mária-hoz intézett fohász volt a megoldás, amit a lépcsőn lefelé elmondott. A szeretetszövetségben nem pusztán önnevelésre vagyunk meghívva, hiszen ez csak emberi erőlködés volna. Szeretetszövetségben élni azt is jelenti, hogy engedjük magunkat Mária által vezetni, aki munkatársaknak hív bennünket: „Semmit Nélküled, semmit nélkülünk.”

„Két ember nem magától marad egymáshoz közel” – szokta mondani Székely János püspök atya. A házasság kezdetén

nagy a szerelem és talán így tűnik: két ember között a falak leomlanak, a mámor ködfelhőjében egymást szépnek, hibátlanak látják. Később azonban két ember nem magától marad egymáshoz közel. Maguktól menthetetlenül távolodni kezdenek. Annyi minden van, amit másként látunk, talán fel se tűnik, hogy felvesszünk a társunk számára idegesítő szokásokat, gyakran megbántjuk egymást. Lassanként a falak elkezdenek visszaépülni. Csak az a házasság marad ép, ahol két ember képes ezeket az újra és újra felépülő falakat lebontani, az egység csodáját újratereíteni.

Ha saját erőinkre tekintünk,
elsüllyed minden bizalmunk és reményünk,
odanyújtjuk Neked kezünket, Anya,
s kérünk bőkezű szeretet-adományokat.

(Ég felé c. imakönyv: Szentelés reggel)

Egy férj mesélte a következő történetet: korábban nagyon zavart, ha a feleségem az evőeszközöket beszórta a fiókba. Nekem fontos volt, hogy a kanalak, villák és kések párhuzamosan sorakozzanak a helyükön. Gyakran mérgeződtem a rendetlenség láttán, és ezután alig tudtam kedvesen szólni hozzá. Ez a helyzet gyakran adott alkalmat arra, hogy az egyéb sérelmeket is felidézzem. Végül úgy döntöttem, hogy odaajándékozom ezt a nehézséget a Szűzanyának. Időnként most is előfordul, hogy a fiókban felborul a „rend”. Ilyenkor mosolygok magamban, és arra gondolok, hogy sietett a drága és nem volt ideje. A minap megdicsértem: „Ma rendes munkát végeztél!” Aztán együtt neveltünk. A Szűzanya azt kéri, hogy „bizonyítsátok be, hogy szerettek..., akkor szívesen idetelepszem közétek, és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket”. Sokan megtapasztalhatták már, hogy a Szűzanya túlcsonduló mértékkel méri kegyelmeit. Ez a szövetségi logika.

Gyurta Dániel, olimpiai bajnok úszónk, a londoni olimpia után így nyilatkozott a riportereknek: „Az utolsó harminc nehéz volt, nagyon jött az angol, akit nyilván spannolt a környe-

zet, a hangzavar, de amikor már mindenem fáj, amikor már alig bírtam az utolsó métereket, akkor édesanyámra gondoltam, ő pedig bevitt a célba. Első helyen.”

A mi feladatunk is ez. Megtenni, ami tőlünk telik, rágondolni égi Édesanyánkra és Ő bevisz minket a célba. Az első helyen! Semmit nélküled, semmit nélkülünk!

TEKINTÉLY

VAGY SZABADSÁG?

A nevelésben rejlő feszültségek

A gyereknevelés schönstatti útja és a magunkkal hozott, örökölt „módszerek” között állandó feszültséget éreztünk. A tekintélyt vagy a szabadságot részesítsük előnyben? A mai korban divat a tekintélyellenes nevelés, a gyermek azt tehet, amit akar, neki joga van mindenhez, mindenben ő dönthet, nem gátoljuk meg semmiben, hogy ne sérüljön a lelke. A környezetünkben élő családoknál – igaz, ritkán – megfigyelhető a szigorú, tekintélyelvű nevelés is. A szigorú apa nem tűr semmi ellentmondást, mindenben ő dönt, otthon rezeg a levegő. Hiányzik a szeretet, mindent félelemből tesz meg a gyermek.

A fő étkezéseknél együtt a családunk. Mi, a szülők és a gyerekeink körbe üljük az asztalt. Gyakran előfordul (szinte mindig), hogy rászólunk valamelyik gyerekünkre, hogy tisztességesen üljön az asztalnál, és rendesen egyen. *„Ne feküdj az asztalon! Asztalnál nem könyöklünk! Feljebb fogd a villát! Ne beszélj tele szájjal! Nyeld le az ennivalót, mielőtt iszol!”* Igyekszünk szabadságot adni gyermekeinknek, próbálunk minél kevesebbszer rájuk szólni, de nehezen bírjuk, ha úgy eszik, mint egy „malac”.

Mit és mennyit kell parancsolnunk és tiltanunk? Hol húzzuk meg a határt? Hol, mikor és mennyi szabadságot adhatunk nekik? Hogyan lehet egyáltalán a „teljes” szabadságban nevelni?

Isten kormányzói hatalmában és küldetésében az ember – sokkal alacsonyabb szinten is, de – részesül. Gondosan alkalmazkodik a szabadon teremtett ember szabad akaratához, és jogot szerez arra, hogy egy magasabb hatalom képviselőjeként, és annak nevében a rábízottakat nevelje, követelményeket támasszon és érvényesítsen. Szabadság és tekintély egymás mellett él Isten nevelési módszerében.

Kentenich atya is korán megtapasztalta szabadság és tekintély közötti feszültséget nevelői munkája során. Kentenich atya válasza: Kötöttség csak annyi (de annyi meg legyen), amennyi szükséges, szabadság és lélekápolás pedig amennyi csak lehetséges (építkezési törvény).

A szabadság egy lehetőség, amivel jól és rosszul is lehet élni. A szabadság alatt nem az autonóm, evilági, individualista szabadságot értjük. A schönstatti szabadság kölcsönhatást hoz létre a szabadság és a kötöttség között. Kentenich atya a legkevesebb kötöttséget szeretné kötelezővé tenni. Azonban hangsúlyozza az eszményekhez való szabad kötődést, a lélekápolást, mint felfelé való lelki kötődést. Ha lefelé csökken a kötöttség, akkor erősíteni kell a felfelé való kötődést. Ez a szabadság örök játéka. A szabadság megnyilvánulásai (önállóság, öntevékenység, döntés- és önérvényesítő képesség) nem érik el céljukat, ha a lélek erőit a saját dinamikájukban nem vesszük komolyan és nem alakítjuk. Az embert felülről (kötődés által), a lélekápolás által kell és lehet megtartani. Minél gyengébb a gyerek külső (vallási, jogi, társadalmi, erkölcsi) biztosítása és védelme, annál nagyobb szükség van a felfelé való kötődésre, a gondos lélekápolásra. Ezáltal tudunk erős, szabad, felelős gyermekeket nevelni.

A tekintély feladata a szabadságra vezetés. Schönstattban egy olyan tekintélyről van szó, amely Istenben gyökerezik, ezért ez egy olyan tekintély, amely nem arra használja a hatalmát, hogy a követői gerincét eltörje, hanem arra, hogy őket az igazi szabadság csúcsára vezesse.

Anya és apa két különböző oldalt erősít a gyermekben. Ettől lesz teljes. Az apai tekintélynek az engedelmisségre és a merészségre való nevelést kell megvalósítania, az anyai támaszkodó tekintély feladata, hogy a lányok megtanulják a hordozás és elviselés művészetét. Két „anya” vagy két „apa” nem tud egészséges gyermeket nevelni, mert valamelyik emberi oldal hiányozni fog. A gyermekkel szemben fel kell lépnie az apai tekintélynek. A gyermeknek szüksége van, hogy tekintélyt érezzen maga fölött, mely közben fájdalmat is okozhat. Különben nem lesz képes elviselni az élet nehézségeit. Az édesapa – mint

a Mennyei Atya képmása – feladata, hogy helyes módon tudatosítsa a tekintélyét, ezáltal végső soron az isteni tekintélyt. A belső tekintély mindig Istenben gyökerezik, a külső tekintély, megfelelő belső tekintély nélkül sohasem nevel.

Isten nem ad mindenben szabadságot, sőt áthághatatlan korlátokat is állít. Itt nincs választása az embernek, vagy elfogadjuk, vagy elpusztulunk. A szabadság fontos, de nem egyetlen és kizárólagos vonása az Isten pedagógiájának. Elsősorban lelki erővel érvényesítjük az akaratunkat. A gyerekeinknek nagy szabadságot adunk, de vannak dolgok, amelyeknél egészen könnyen keresztülvisszük az akaratunkat. Ha a gyerekeknek valamit megparancsolok, akkor nem szabad engedtelenséget eltűrnöm. Ezért ritkán parancsolunk, általában kérünk. Idősebb gyerekeknél nem megy mindig tekintéllyel, akkor a beszélgetést keressük. Nagyon fontos, hogy a nevelésünk során a pozitív közlések domináljanak, ne csak bírálatot mondjunk. Mondhatjuk, hogy tudni akarok mindenről, de nem avatkozunk közbe. Nem nyúlunk bele. Lehetőséget kell biztosítani, hogy a gyermekeink belülről kiindulva a jó, illetve a rossz mellett dönthessenek. Tehát megengedjük nekik, hogy egyszer-kétszer valami kevésbé jót is csinálhassanak.

Tilmann atya szerint: *„Az asszonyok gondoskodóak, a férfiak több szabadságot hagynak.”* Soha ne próbáljuk megkímélni a gyermekeinket a küzdéstől, ne akarjuk a nehézségeiket gyorsan megoldani. Ha ezt elkezdjük, megtartjuk őket a kiskorúságban, gyámoltalannak neveljük őket. Gondoskodjunk arról, hogy mindegyik megharcolhassa saját harcait, feloldja saját görcseit.

Ahol a kötelesség véget ér, csak ott kezdődik tulajdonképpen a bizalom. Ezért ritkán használjuk a „kell” szót, helyette inkább a „szabad” szerepeljen. A valódi szabadság-nevelés megkívánja a végsőig menő bizalmat. A bizalom-pedagógia szándékosan elereszti a gyeplőt, akkor is, ha a hullámok magasra csapnak. Nemcsak az emberben levő jóra épít és bízik, hanem Isten kegyelmi vezetésére is. Jóllehet az egész helyzetet állandóan szemmel tartja, de szívesen a háttérben marad, csak akkor avatkozik be, ha ez szükséges, ill. kedvező.

A gyerekeink nem a mi tulajdonaink. Az önállóságra és szabadságra való nevelés azt jelenti, hogy hiszek abban, hogy Isten a gyermekeimet is a kezében tartja. Ezt érezhetjük akkor is, amikor a gyerekeknél olyat tapasztalok, amivel szemben tehetetlen vagyok. Ha a nevelésben elérkezünk a határainkhoz, akkor az imáinkat, áldozatainkat odaajándékozhatjuk a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe (ez a nevelés indirekt munkája).

A nehéz gyerekek missziót töltenek be a családban – ne legyen olyan nagy a mellényed –, megtanít többet imádkozni. Az ima a legnagyobb nevelői hatalom az égben és a földön.

Egy házaspár meséli: „Egyik gyerekünkkel teljesen tehetetlenek voltunk. 16-17 éves korában alig láttuk otthon. Havero, cigaretta, ital, drog, bulik... Ki tudja, mi minden, amiről sejtelmünk sem volt. Hiába volt minden beszélgetés, tiltás, pénz- és ételmegvonás. Gyötrődtünk, sírtunk és imádkoztunk. Nemcsak mi, hanem a testvérek is. Eleinte úgy tűnt, hogy minden erőfeszítésünk eredménytelen, azt hittük, elveszítjük ezt a gyermekünket. Aztán egy súlyosan beteg barátunk – Dormán Tünde – is bekapcsolódott az imába. Utolsó hónapjaiban a családja mellett ismerőseiért is felajánlotta szenvedéseit. Imádkozott, szenvedett a mi gyerekünkért is. S egy január 1-jén még egy barátunk vállalt imákat (egy egész évet vállalt) reménytelen gyerekünkért. Később tudtuk meg, hogy ezen a január 1-jén a mi gyerekünk is fogadalmat tett. Megfogadta, hogy minden szenvedélyt letesz. Azóta többször végigbeszélgettük vele ezeket az időket. Nem tudja megmondani, pontosan mi is indította a javulásra. Azt mondja, egyszerűen elege lett, lenézte, semmiházinak tartotta már önmagát. Ember akart újra lenni. Azóta eltelt másfél év, és a mi gyerekünk tartani tudta magát fogadalmához, valóban újra a mi gyermekünk. Biztosak vagyunk abban, hogy az ima segített.”

Az ima által, azaz a belső élet ápolása által jutunk el az élő Istennel való helyes kapcsolatra. Az ima az az általános eszköz, ami mindenre jó, amivel a kegyelmek bőségét kikönyörögjük. A kegyelmek bősége nélkül az istengyermek nevelése végső soron abszolút lehetetlen.

A KORONA: SZERETETSZÖVETSÉGÜNK MEGERŐSÍTÉSÉNEK JELKÉPE

A magyar emberek szívében mélyen él a Szűzanya iránti szeretet és elköteleződés, amit történelmünk során többször is egy korona ajándékozásával fejeztünk ki kedves Nagyasszonyunknak.

Szent István, egyház- és államalapító királyunk elődeinket a keresztény hitre térítette. Halála előtt biztos kézbe akarta helyezni az országot, ezért világi és egyházi előkelők jelenlétében felajánlotta az országot a koronával együtt a Szűzanyának. Így akarta biztosítani a fiatal keresztény állam fennmaradását. A Szűzanya elfogadta a felajánlást. Ő lett a magyarok királynéja, Magyarország pedig Mária országa lett.

A Szűzanya megkoronázása történelmi jelentőségű eseménynek számított. A későbbi korokban ismétlődő gyakorlattá vált, egészen a legújabb korokig. Nemzetünk egyházi vezetői legutóbb 2000. augusztus 15-én a Budavári Mátyás-templomban egy szentmise keretében koronázták meg az oltárnál levő Szűz Mária szobrot.

A koronázás kifejezi a Mária iránti tiszteletet és szeretetet. Ő pedig mint királyné, védelmezi és segíti népét. A koronázás megisméltése minden esetben megerősítést jelent. Visszatekintve az elmúlt 1000 esztendőnkre, megállapíthatjuk, hogy Mária szeretete töretlen a magyarság iránt. Magyarország még mindig létezik a tatár invázió, a 145 éves török uralom, az oszt-rák beolvasztási kísérletek, a trianoni békediktátum, a vesztes világháborúk és a kommunista diktatúra ellenére is.

A koronázásnak Schönstatt történetében is komoly hagyományai vannak. A harmincas években a nemzetiszocialista diktatúra és a világháború kitörése a Mozgalom számára is komoly fenyegetettséget jelentett. 1938-ban a Schönstatti Má-

ria-nővérek egyik novícia csoportja, válaszként a politikai helyzetre, eszményképüknek Máriát, a Háromszor Csodálatos Királynőt választották meg. Ezzel kifejezték, hogy teljesen a Szűzanya vezetésére bízzák magukat, és általa a jó Istenre is. Teljesen Mária rendelkezésére bocsátották életüket.

E lelkület jeleként és bizonyítékaként, továbbá mindannak örök emlékéül, amit Mária addig Schönstattban véghezvitt, a Mária-nővérek, az egész Schönstatt-család nevében, egy aranyozott koronát ajándékoztak a kápolnában a Szűzanyának. A koronát Kentenich atya tette fel a kegykép fölé egy ünnepség keretén belül 1939. december 10-én. Máriát azóta Schönstatti Háromszor Csodálatos Anyának és Királynőnek nevezzük.

Kentenich atya 1942-től kezdve három évet töltött Dachauban, ahol kétszer is megkoronázta a Szűzanyát. Először 1942-ben, amikor odakerült. Máriát ekkor lágeranyának, kenyeret és otthont adó anyának nevezte Kentenich atya. A koncentrációs táborban hamarosan beszüntették a csomagzárlatot, így élelmet kaphatott a nővérektől, melyet megosztott azokkal, akik sose kaptak élelmiszer-küldeményt. 1944-ben a koncentrációs táborban több csoport is felajánlotta magát a Szűzanyának, és megkoronázták Őt, mint Dachau királynőjét, a lágerkirálynőt, és az egész világ királynőjét.

Szabadulását követően Kentenich atya fontosnak tartotta, hogy a schönstattiak megértsék a dachauai koronázás lényegét. Schönstatt küldetése az egész világ számára lényeges: mindenütt szükség van erős, keresztény személyiségekre, akik Mária oltalma alá helyezik magukat és hagyják, hogy formálja őket. Ezért 1946 októberében koronázási hetet szerveztek, melynek csúcspontján, 18-án a Szűzanyát a világ és a népek királynőjévé koronázták. Kentenich atya ez alkalomból több előadást is tartott, melyekben arról beszélt, hogy a schönstattiaknak kötelességük a romokban fekvő világon segíteni. Ha megkoronázzák a Szűzanyát, akkor őt ismerik el királynőjüknek a romboló földi hatalmakkal szemben, így Mária segítségével a föld újra kivirágzik. Ez a koronázás kötelezettségekkel is jár: a schönstatti Királynő tökéletes szeretetszövetséget akar kötni a világgal,

melynek alapja a Gondviselésbe vetett hit. Ez a szeretetszövetség a hétköznapokban való szentté válástól lesz élő.

Schönstattban, a jubileumi év megnyitó ünnepségén egy burundi atya mesélte:

„Nem sokkal a felszabadulás után végeláthatatlan háború és zűrzavar támadt az országunkban a különböző etnikai csoportok között. 1993-ban Burundi miniszterelnökének meggyilkolásával az erőszak még inkább felerősödött.

A Schönstatt-atyák szentélyét a Gikungu hegyen 1994-ben szentelték fel. A háború zajában, egy olyan helyen épült a szentély, ahol a felkelők és a hadsereg rendszeresen összecsaptak. A békére vágyva elhatároztuk, hogy a Szűzanyát a Béke és Megbékélés Királynőjévé koronázzuk. (...)

A leginkább magával ragadó pillanat a katonaság felvonulása volt, amelyet nem sokkal azelőtt egyesítettek újra. Emberek, akik tegnap még egymás ellen harcoltak, most a Szűzanya képét hordozták közösen. Valaki meg is jegyezte: »Ez egy csoda, hogy ezek a katonák, akik egymás vérént ontották, most itt vannak, hogy velünk együtt imádkozzanak«. Mi ezt a csodát Máriának köszönhetjük, aki mindig hű a szövetségében.”

Megrendítő a II. János Pál pápáról szóló történet is, ami az ellene elkövetett merényletről szól: 1981. május 13-án, abban a pillanatban, amikor a támadó elsütötte a fegyvert, egy kislány a tömegben felemelt egy képet, hogy a Szentatya áldja meg. A pápa lehajolt, hogy megáldja a képet. Ebben a pillanatban süvített el a feje mellett a golyó és egy apáca karjába fúródott. A második lövés a semmibe ment. Ezután elvesztette türelmét a merénylő, és harmadszorra hasba lőtte. Négy napig tartott, amíg az operáció után felébredt a pápa. Azt mondták neki az orvosok, hogy a golyó a testében elkanyarodott, mintegy kikerülte a fontos szerveit. Olyan volt, mintha egy kéz átirányította volna. Az a kép, amelyet abban a pillanatban a Szentatya megáldott, a fatimai Szűzanya képe volt. A Szentatya biztos volt abban, hogy a Szűzanya mentette meg az életét, és hálából elzarándokolt Fatimába. Azt a golyót, ami a testében volt, egy koronába dolgoztatta bele, és a Szűzanyának ajándékozta.

A világon ma már nagyon sok schönstatti szentélyben korona ékesíti a Szűzanya kegyképét, amivel az ott élő közösségek kifejezik az iránta érzett odaadásukat, ragaszkodásukat és önzetlen szeretetüket. A jubileumi évben, Schönstatt megalapítása után 100 évvel a Szűzanya megkoronázására készül a Magyar Schönstatt Család is. Nem megválasztjuk királynőnké, hiszen már régóta az, hanem felismerjük, elismerjük Őt királynőnknek.

Gertrúd-Mária nővér a jubileumi kilenced első részében így írt: „Számunkra a szeretetszövetség szimbóluma Schönstatt most kezdődő új évszázadában egy valódi magyar korona. (...)

Egy korona ajándékozása azt jelenti: a szeretetszövetséget elmélyíteni és élni.

Egy korona ajándékozása azt jelenti: fenntartás nélkül és TELJESEN bízni.

Egy korona ajándékozása azt jelenti: gyümölcsözővé válni a környezetünkben lévő emberek számára.

Egy korona ajándékozása azt jelenti: kutatni az álmainkat és azt életre váltani.

Egy korona ajándékozása azt jelenti: hagyni, hogy egy nagy feladatra felhasználjanak minket...”

„Miért koronázunk?” – kérdezi Kantenich atya, és megadja az egyszerű választ: „Mert az örök Isten is megkoronázta a Szűzanyát.” A koronázás egy újabb döntés a Szűzanya mellett, a szeretetszövetség elmélyítése. A szeretetszövetségben odaajándékoztuk magunkat a Szűzanyának: ezzel kifejezzük szeretetünket, Ő pedig, a Királynőnk, felelősséget vállalt értünk.

A Szűzanya a mi koronázásunk nélkül is koronát visel, mivel Krisztus – ahogy a rózsafüzér dicsőséges olvasójában is imádkozzuk – a Mennyben megkoronázta. Ő kiérdemelte a koronát, mert élete során együtt járta a megváltás kemény útját a Megváltóval. Jézus hú követője, ezért az Ég és Föld Királynője. Szép, ha nap mint nap kinyilvánítjuk a Szűzanya iránti szeretetünket, megvalljuk és tudatosítjuk, hogy Ő az édesanyánk, nevelőnőnk és királynőnk. Olyan királynő, aki a javunkat akarja, akkor is, amikor mi ezt talán másképp érezzük és gondoljuk.

A Szűzanya nem akar magának saját pártot alapítani, sem saját királyságot, hatalmat. Mindent, amije van, Szent Fiától kapta abból a célból, hogy nekünk segítséget nyújthasson az üdvösségünkig tartó küzdelmünkben. A Szűzanya ember, Istenhez képest egy porszem. Méltóságát, szépségét, királynői koronáját az Istentől kapta alázata, hite, szeretete és hűsége jutalmául. A mi kedves Királynőnknek egyetlen célja csupán minket Jézushoz vezetni. Ehhez az égből már megkapta a lehetőségeket, most rajtunk a sor, hogy elé térdeljünk, és megadjuk neki a felhatalmazást a lelki életünk formálásához.

Sok kegyhelyen látni a Szűzanya szobra körül KÖSZÖNÖM feliratú tábláskákat, néhol kezeket, lábakat ábrázoló érméket, a gyógyulásokat jelezve. A mi szentélyünkben a Szűzanya fejére helyezzük a magyar koronát. Egybesűrítve a sok „köszönöm” tábláskát.

Tegyük fel magunknak a kérdést és beszéljünk róla:

Minek a királynőjévé szeretnénk mi, mint egyes személyek, családok, és mint közösség a Szűzanyát koronázni? Mire van szüksége családunknak, hazánknak? Mit szeretnénk a Schönstatti Háromszor Csodálatos Anya és Királynő koronájába köszönetképpen, kérésképpen, egészen személyes ajándékként adni?

VÁLASZUNK

A MODERN IRÁNYZATOKRA

A mi nemzedékünk nyakig benne van abban a nagy változásban, melyet Kentenich atya olyan világosan látott előre. A világot értelmező modern irányzatok egyre jobban közelebb kerülnek a napi életünkhöz. Először csak kiadványokban, könyvekben olvashattunk különféle világnézetekről, életfelfogásról, értékek változásáról, spirituális meglátásokról, majd a média, az óriásplakátok, s végül a közbeszéd, a köznyelv is átítatódik ezekkel. Ma már mindenki a zsebében hordja a világhálót, minden elérhető – igazából –, ha akarjuk, ha nem.

Eros spirituális igény van az emberekben. A XX. sz. eseményei során nagyon megcsappant a hit és a vallás. Ez a hiány olyan úrt hozott létre a személyiségben, amely miatt az emberek pótlékot keresnek, immár alapismeretek hiányában. A léleknek alapszükséglete, mély igénye, hogy higgyen egy felsőbb entitásban, mivel a saját élete csak így tud értelmet nyerni. Már több nemzedék nőtt fel alapvető hitbeli ismeretek nélkül. Ennek eredménye a nagy tudatlanság, a sokféle hit és hiedelem.

Népszerűek a keleti vallások. Tilmann atya szerint a mai modern ember büszke, nem akarja bűnösnek vallani magát, nem is tudja, mi a bűn, és nem akar meghajolni Isten előtt, és elfogadni egy keresztre feszített Megváltót, aki meghalt értünk. (A hitetlenek számára botrány ez – mondja Szent Pál az 1Kor 1,19-ben.) Egyszerűbb azt mondani, hogy a magam erejéből majd jobb leszek a „következő” életemben. Majd én kijavítom magamat. Az alázat ma értéktelen. Gyengeséget, lúzerséget jelent.

Jézus *„...volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismer-te föl a világ.”* (Jn 1)

Jézus mondja: „*Én Atyám nevében jöttem, de nem fogadtatok el. Majd ha más valaki a saját nevében jön, azt elfogadjátok.*” (Jn 5,43)

A külsőségek, a szépség, a testi erő, az egészség nagyon felértékelődött. Iparágak épülnek erre az igényre. Már az óvodás gyerekek is bombázva vannak a sminkeléssel és egyéb szépséggel, egészséggel kapcsolatos információkkal. Nézzünk szét egy játékboltban.

Jó irányú változás, hogy egyre többen törődnek az egészségükkel, futnak, sportolnak, egészségesebben és kevesebbet esznek, mint szüleink nemzedéke. Sokkal több a bicikli az utakon.

„Csak egészség legyen!” – szokták mondani. Manapság mindent megtesznek az emberek a gyógyulásukért, egészen extrém, bizonytalan gyógymódokat is elfogadnak. Pedig „*a keresztes és a szenvedés is értékes javak. Nem beteges gondolat, ha bennük valami egészen értékes dolgot látok. Úgy tartják, minden szenvedés a jellemünk kovácsa. Általa mindentől szabaddá és függetlenné válnunk*” – mondja Kentenich atya. Nem biztos, hogy minden nehézségtől, betegségtől meg kell szabadulnunk és minden áron valamilyen megoldáshoz kell folyamodnunk a gyógyulás érdekében, pláne nem New Age-es¹ megoldáshoz, még ha ezek sokszor jobban hatnak is. Mert az tény, hogy hatnak. Általában ez a legfőbb érv mellettük.

A hagyományos orvoslásban sokan csalódtak, ezáltal és emiatt sorban jelennek meg az újabbnál újabb gyógymódok. Ezek közt legelterjedtebb a homeopátia², ezért érdemes ez-

1 New Age („új korszak”): Szinkretista (keverék) világnézeti mozgalom, a XX. század utolsó negyedében fogalmazódott meg. Hirdetői tudatosan olyan új világszemléleti modellt („új paradigma”) és valláspótló gyakorlatokat akarnak elterjeszteni, melyekkel az európai civilizációt, s azon belül a kereszténységet és a természettudományos gondolkodást alapjaiban támadják és kívánják lecserélni. A hétköznapi nyelvben az ezoterika kifejezést alkalmazzák az általa terjesztett tanokra. Helyesebb, amikor kritikusai e helyett az *újokkultizmus* vagy *újgnoszticizmus* fogalmát használják, ugyanis tágabb jelentéskörű az ezoterika fogalmkörénél. Hangsúlyos a nyitottság minden vallás felé, csak a kereszténység kivétel. Gyakran nyíltan jelenik meg a keresztényellenesség. (Katolikus Lexikon)

2 A homeopátia: atyja Samuel Hahnemann német orvos (1755–1843), *homioiszpathosz* kifejezés, ami *hasonló bántalmat* jelent. Hahnemann úgy

zel bővebben foglalkozni: Minden vizsgálat azt mutatja, hogy a fizika vagy kémia tudományával a homeopátia működése nem magyarázható. Mégis működik. Egészen komoly tünetek szűnnek meg, és a betegek sokszor meggyógyulnak, igaz, közben egészen más jellegű bajok, problémák ütnek fel a fejüket az egyén vagy családja életében, melyek első látásra semmilyen kapcsolatban nincsenek a betegséggel. A gyógyulás meggyőző és ezen túl kevesen kezdenek azon gondolkodni, hogyan lehet ez, hiszen hatóanyag a milliós rendű hígítás után gyakorlatilag nincs a szerben. A hígítást 1 kanál szörp a tengerbe arányban kell elképzelni. Minél nagyobb a hígítás, annál hatékonyabb a szer, mely dolog semmilyen módon nem magyarázható. A homeopátia elmélete szerint nem a kémiai anyagok gyógyítanak, hanem a dinamizált életerőnek nevezett szellemi hatalom.

De milyen szellemi hatalom? Hahnemann, a feltaláló, a kereszténységet és Jézus személyét elvetette. Kijelentette a „názáreti álmodozóról”, hogy »nem vezette a választottakat a bölcsesség igaz útján, e világ sötétségét hordozta és botránkoztatta az éteri bölcsesség barátait«.

A homeopátia titokzatos energiákkal való manipulálás, akár a reiki³. Csak a technikája más, de ugyanazon a szellemi síkon fekszik. Ez az orvoslás egy ismeretlen szellemi tényező felé fordul. Szent Pál azt mondja, hogy „*amit a pogányok áldoznak, azt*

gondolta, hogy azok az anyagok, amelyek bizonyos tüneteket idéznek elő az egészséges embernél, képesek gyógyítani a hasonló bántalmakat okozó, hasonló tünetekkel járó betegségeket. A káros mellékhatások elkerülése céljából hatóanyagait erősen hígította. A homeopátiás szerek annál hatékonyabbak, minél nagyobb hígításúak; az erősebb hatású szerekben az eredeti hatóanyag egyetlen molekulája sem található meg. Minden hígítási fázisban rázogatta a keveréket. Ezzel kívánta felszabadítani az anyagban szunnyadó spirituális energiákat. Ezt az eljárást potenciálásnak nevezik, hiszen ezáltal éri el a szer egyre nagyobb és nagyobb hatásfokát. A potenciózás és az utána való rázogatózás során *dinamizált életerő* keletkezik a feltaláló szerint. (Dabóczy Kálmán: Homeopátia keresztény szemmel)

3 A reiki távol-keleti hátterű, okkult-mágikus rituálé. Célja a szellem, a lélek és a test gyógyítása. A REI szó három fő részből áll: *erő, kehely és médium*. A *kiáramlás, szétterjedés*. A reiki szó teljes jelentése: láthatatlan energia, mely misztikus erőt hordoz. (Magyar Kurír)

a démonoknak áldozzák és nem Istennek." (1Kor 10,20) Semmit se javít a dolgon, ha ezeket az Isten elleni hatalmakat, szellemi tényezőket életerőnek nevezzük, mint Hahnemann, vagy energiának, mint a reiki.

Nem ártatlan világban élünk, ahol nyugodtan bolyonghatunk az ismeretlenben. A homeopátiát alkalmazó és elfogadó keresztény embernek őszintén meg kell válaszolnia: szerinte mit jelent a „dinamizálás”, illetve a „szellemi életerő felszabadítása”. Az is érdekes kérdés, vajon miért szalonképtelen erről beszélni, miért vált ki ez a téma olyan nagy feszültséget?

Kentenich atya: *„Az ördög itt van, valóság. Nagy hatalmat kapott. Aki ezt a hatalmat nem látja, nem ismeri fel, és nem akar tudomást venni róla, az egyszerűen nem érti meg mai világeseményeket, és nem érti meg az elkövetkezendőket sem. Sem rádió, sem újság nem segít bennünket ebben. Használjuk ki az időt, vértessük fel magunkat, és készüljünk fel az új harcokra!”*

Az elmúlás

Az egészség felértékelődése az élet végességétől való félelemmel is összefügg. A halál tabu téma, feldolgozhatatlan, nem tud vele mit kezdeni a mai ember. A *„mi van utána?”* kérdésre nincs konkrét válasz, útmutatás. Gyerekeket „nem illik” ma temetésre vinni, talán, mert a feltett kérdésekre nem tud válaszolni a szülő. Ez érdekes paradoxon ahhoz képest, hogy a halál civilizációját éljük, még rózsaszínű kislányszoknyán is koponya minta van. Polcz Alaine találó kifejezést használt erre a jelenségre: *halálpornó*.

A gender ideológia

Nagyon erőszakosan terjed a keresztény és normál erkölcsök lerombolása, a gender és hasonló elméletek elfogadtatása. E szerint az ember semleges lénynek születik, akinek alapvető joga és képessége, hogy *maga határozza meg nemét*, szexuális kapcsolatainak formáját. Állítása szerint a nemek közötti *egyenlőség elérésének feltétele a nemek elhatárolásának (férfi, nő) eltörlése, illetve a házasság és család megszüntetése.* (Tomka Ferenc: A szexuális forradalomtól a gender-forradalomig)

A valóság az, hogy az emberek nagy többsége a szíve mélyén tudja mi a jó, mi az emberhez méltó. Az igazi mély vágyak mindig az Isten képére való teremtettségünkről árulkodnak. Ha fiatalokat megkérdezzük, mit szeretnének legjobban az életükben megvalósítani, ilyen válaszokat kapunk: szeretném megtalálni az igazit (ellenkező neműt), szeretnék szerető családot, gyermekeket. Szeretnék alkotni, szépen élni, szépet látni stb. E szép vágyak mentén erősítsük azokat, akikkel ilyen kérdésekről alkalmunk nyílik beszélgetni.

A gender ideológia már a nem vallásos emberek túróképességét is durván horzsolja. Idézet egy levélből: „Rettenetesen megdöbbenett az európai dalfesztiválon szereplő osztrák nyomorult ember. Nemcsak engem, hanem nem hívő munkatársaimat és családjukat is egyenesen sokkolta. Hogyan adhatnak ekkora nyilvánosságot egy abnormális viselkedésnek? Kollégáim szépen megfogalmazták, milyen veszélyes ez a társadalomra, a gyerekeikre. Hihetetlenül fontos, hogy világosan lássuk, mi a jó és mi a rossz.”

Nagyban terjed a babona⁴. A népesség nagy százaléka hisz az asztrológiában⁵, a horoszkópban⁶. Megbízható, jó nevű rádióban úgy beszélnek babonás dolgokról, mintha valós hatása lenne ezeknek. Megkérdezik a bajnokot, mi segített neki a győzelem eléréséhez. Teljes komolysággal azt válaszolja, hogy mindig nála van a kabalája⁷. A New Age más kísérőjelenségei is teljesen elfogadottak. Viszont a Biblia igazságairól beszélni

4 babona: hiedelem, tévhit. A világ mágikus szemléletéből fakadó hit, vagy erre épülő tevékenység. Közvetlen ok-okozati összefüggést tulajdonít ilyen viszonyban valójában nem álló dolgoknak, az események mozgatóiként sokszor természetfölötti erőket elképzelve. (Wikipédia)

5 asztrológia: csillagjósolás. Az úgynevezett ezoterikus tanok egyike. A bolygók állásából egy adott időpontban bekövetkezett esemény (legtöbbször egy személy születése) sorsának minél pontosabb meghatározásával foglalkozik. Tudománytörténeti szempontból a csillagászat tudományának előfutára, míg a modern asztrológia áltudomány. (Wikipédia)

6 horoszkóp: egy személy születésének órájában megfigyelhető csillagállásokból kiolvasott jóslat. (Katolikus Lexikon)

7 kabala: olyan tárgy, figura, melynek mágikus tulajdonságot, legtöbbször segítő erőt tulajdonít a *babonás* ember (lásd ott). A szó a *kabbala* tanításából

(Isten szava), azokkal érvelni nem szalonképes, néha még keresztény körökben sem. Neurotikus, ellenséges, idegen légkör keletkezik, „megfagy a levegő”, ha szóba jönnek bizonyos dolgok, mint pl. a gonosz létezése és működése, melyre számtalan helyen találunk utalást a Szentírásban.

És vetették a nagy sárkányt, ama régi kígyót, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhiteti, levetették a földre, és az ő angyalait is övele. (Jel 12,9)

„Az ördög nem csupán a pokolban van, megvan a helye itt a földön köztünk, emberek között is. Közvetlenül itt van és munkálkodik. Egyes – gyakran zseniális – embereket is megnyert eszközéül. Alkalmazkodik a természeti törvényekhez. Találmányokra, ügyes mesterfogásokra tudja megtanítani az embert.” (Kentenich atya)

„A gonosz hatalmát egyre inkább érezni fogjuk. Számolnunk kell az ördöggel. Bennünket is szeretne magának megkaparintani. Mindenütt ármánykodik, nálunk is, minden egyes embernél. Reálpolitikusoknak kell lennünk” – mondja Kentenich atya, aki amúgy nagyon is két lábbal állt a földön, de közben látta, mi folyik a „színpalak” mögött.

Mit mond még a Szentírás?

„Ne találtassék te közötted..., se jövendőmondó, se igéző, se jegy-magyarázó (pl. csillagok), se varázsló; Se bűbájos, se ördöngösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző; mert mind utálja az Úr, a ki ezeket műveli..., tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened.” (MTörv 18,10-14)

Egy sokgyerekes édesanya lestrapált szervezetének problémáival elment jóga tanfolyamra. A helyszínen furcsa rossz közérzete lett. Megkérdezte a tanfolyamvezetőt, hogy véletlenül nincs-e kapcsolatban valakivel a torna közben? Az illető azt válaszolta, hogy de igen, a *mesterével*. Az édesanya többet nem ment ilyen helyre.

„Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen benneteket bölcselkedéssel és hamis tanítással, ami emberi hagyományokon és világi elemeken alapszik, nem pedig Krisztuson. Mert benne

ered, melyben ezoterikus tanítások magyarázzák a kapcsolatot a végtelen, örök és misztikus Teremtő és a véges, halandó teremtett világ között.

lakik testi formában az istenség egész teljessége, s benne lettek ennek a teljességnek részesei. Ő minden fejedelemségnek és hatalmasságnak feje.” (Kol 2,8-10)

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől származnak-e, mert sok hamis próféta ment ki a világba.” (1Jn 4,1) A Szentírás több helyen kiemeli a megkülönböztetés fontosságát, ez kérhető, hiszen a Szentlélek egyik adománya (1Kor 12). Remete Szent Antal mondja: „A megkülönböztetés az a képesség, aminél nagyobb nincs a keresztény hitben.” Aquinói Szent Tamás: „A lelkiéletben a legdöntőbb szerepe az okosságoknak van, amely több lehetőség közül a megfelelőnek a kiválasztása.”

Végül: *Erősödjétek meg az Úrban, az ő mindenható erejéből. Öltétek föl az Isten fegyverzetét, hogy a sátán cselvetéseinek ellenállhassatok. Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen.* (Ef 6,10-12)

Mérhetetlenül sok igevers található még a keresett témában, ez is mutatja, hogy a Szentírásban sok-sok eligazítás van, csak használni kell.

Mit mond még Kentenich atya?

„Az igazi keresztény igent mond határait, kicsinységére, de bizalommal veti magát az Atya karjaiba, s így úrrá lesz aggodalmain, míg a modern pogányok, akik nem ismerik ezt az összefüggést, begörcsösödnek magukba, s életük előbb vagy utóbb széttörik.”

„A modern eretnekség viharai tombolnak az emberkép körül. Mert mi az ember? Ezt sokan már nem is tudják. Máriának, mint Isten nagyszerű szolgáló leányának képe adja meg a helyes választ. Ő Isten szolgálóleánya. Ő az, szabad választásából és szabad akaratából.”

„Mindnyájunknak sok szabadságpróbát kell kiállnunk. A jó anyagokhoz hasonlóan kell döntenünk. Akkor is, ha ez a döntés esetleg sok és súlyos anyagi hátránnyal párosul.” Ez a kijelentés mélyen érinti a hétköznapijainkat. Hányan vagyunk, akik a megélhetés, a munkánk megtartása miatt kisebb-nagyobb kompromisszumokat kötünk és így „szemek vagyunk a láncban”. Egy ismerős édesapa tudja, hogy az általa írt programokat a nagynevű

világceg nem jó célra használja fel, de mit tegyen, el kell tartania a családját. Ne ámítsuk magunkat, nagyon sok ilyen van az életünkben.

Akkor hát mi lehet a válaszuk a mai modern irányzatokra?

A fenti idézetek mind arra mutatnak, hogy sokkal odaadottabb, tanúságtevő keresztény életet kellene élnünk. Kevésbé beszéddel, de ha kell, azzal is. Egyre inkább szükség van bátorságra is, hogy megvalljuk keresztény értékeinket. Szakítsunk a hétvégi vallásossággal és valósítsuk meg a 24 órás keresztény légkört a családjainkban! *„Ismerlek téged: sem hideg nem vagy, sem forró. Bárcsak hideg, vagy forró lennél! De mivel langyos vagy, kiköplek a számból!”* (Jel 3,15-16) Naponta Isten mellett kell döntenünk, naponta átadni magunkat, szereteteinket Neki. Tilmann atya mondta: Abban a templomtoronyban, ahol zúgnak a harangok, oda nem költöznek be a baglyok.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz” (Jn 15) – mondja Jézus a búcsúbeszédében.

Az első parancsot megtanultuk a katekizmusban, most itt az idő, hogy valóra váltsuk: *„Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!”*

Mindebben segít a Máriával kötött szeretetszövetségünk. Tegyük élővé ezt a szövetséget, poroljuk le, és ragadjuk meg azt a kezet, amely biztosan elvisz minket, szereteteinket Jézushoz! Mária, akivel szövetséget kötöttünk, egy hatalmas asszony – ahogy Tilmann atya mondta mindig. Bizalommal helyezhetjük a kezébe magunkat naponta. A Szűzanya az, aki letapossa a kígyó fejét. (Ósevangélium: Ter 3,15 és Jel 12,5-17) Ha Mária vezeti az életünket, a szálak szépen ki fognak egyenesedni, tudni fogjuk, hogyan döntsünk egy-egy kérdésben és kinek mit mondjunk, amikor szóba jönnek a fent említett témák. *„Szilárd meggyőződéssel kell hazamenniük, a Szűzanya mindannyiunkat esz-közként akar használni, az új világ teremtésében, az egyház legújabb kori partra kormányzásában.”* (Kentenich atya)

Kentenich atya sok konkrét útmutatást ad: *„Ajánljuk fel életünket hálából a nekünk ajándékozott új életért, és segédkezzünk egy új világ felépítésében. Készítsük elő továbbra is Krisztus diadalútját,*

fogjuk be magunkat, és magunk húzzuk Krisztus diadalszekerét. Hogyan tegyük ezt? Nem törekszünk nagy szavakra. Az új világ számunkra azt jelenti: Krisztusnak kell uralkodnia bennem.” Ez az idézet világosan mutatja, hogy a megoldás most is, mint mindig, magunkon kezdeni a munkát. Ha mi megváltozunk, de legalább törekedünk rá, meg fog változni más is.

Olvassuk a Szentírást, mely Isten szava! Az nem halott betű, hanem életető szó. Nem szép és kegyes szentencia, hanem határozott útmutatás, mankó az élethez, napi betevő falat. Élünk a szentségekkel, melyekben Jézussal kapcsoljuk össze az életünket! Ha meg akarjuk vetni a lábunkat, nagy szükségünk van erre. Éljük tudatosan az életünket. Ne cselekedjünk ösztönösen, hanem gondolkodjunk. Nem kell félredobnunk a technika vívmányait, okostelefont, facebookot és többit, de okosan kell bánnunk ezekkel. Sok jó gyakorlat van már ezekkel kapcsolatban, beszéljünk ezekről házaspárjainkban és közösségekben.

„...A világ kocsmaszagában élünk. Mi ugyan nem iszunk és nem dohányzunk, de érződik a szaga rajtunk. Ezért tanulunk az imáról, hogy a világnak ez a kocsmaszaga eltűnjön.” (Kentenich atya)

A modern áramlatok néha azért tudnak betörni az életünkbe, mert nem tájékozódunk, talán nincs is rá időnk. A homeopátiát is azért fogadják el olyan sokan, mert patikában lehet kapni a készítményeket, így össze van mosva a „gyógyszer” fogalmával, és mert nem tudnak ezekről a szerekről semmit. Nélkülözhetetlen ma a tájékozódás. *„Benne (Jézusban) rejlik a tudomány és a bölcsesség minden kincse. Ezt azért mondom, hogy senki tetszetős szavakkal meg ne tévesszen benneteket.”* (Kol 2,4) Ha nem teszünk fel kérdéseket és nem keressük a válaszokat, akkor sodródni fogunk az árral és csak azt fogjuk látni, ami a szemünk előtt van, de nem fogjuk érzékelni a nem láthatót.

Kiváló katolikus oldalak vannak a neten, ahol keresztény oldalról vizsgálhatunk meg egy-egy témát. Hiteles ember is akad, akivel kicserélhetjük gondolatainkat.

Válaszokat keresni persze munka. Viszont ma nem a kényelmes, kegyes keresztény élet ideje van, hanem az aktív, gondol-

kode, Istenben éló, Benne gyökerezó hit ideje jött el! Ha szóba jön a munkahelyünkön a szerencsétlen transzvesztita (az említett dalverseny gyóztos), eloldaloghatunk csendben, vagy hallgathatunk, de mennyivel jobb lenne állást foglalni az élet igazi értelme, az ember valódi méltósága mellett, kifejezve az együttérzésünket egy sérült, megnyomorodott, beteg ember mellett, akit a világ most feldobott jó magasra, aztán majd hagyják lezuhanni.

Az emberi lélek ma hadszíntér. Nincs mese, a csataterén fegyvert kell használni: „...ölsétek fel az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyózve megtarthassátok állásaitokat. Így készüljétek föl: csatoljátok derekatokra az igazság övét, ölsétek magatokra a megigazulás páncélját, sarunak meg a készséget viseljétek a békesség evangéliumának hirdetésére. Mindehhez fogjátok a hit pajzsát, ezzel elháríthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát. Tegyétek fel az üdvösség sisakját, és ragadjátok meg a lélek kardját, vagyis az Isten szavát.” (Ef 6,13-17)

Egy kutatóorvos (rövidített) tanúságtétele a homeopátiáról

Jó ideje hólyaghuruttal küszködtem, mely egyre kilátástalanabbnak tűnt, már teljesen ki voltam merülve a folyamatos panaszoktól és az álmatlan éjszakáktól. Egyszer csak egy ismerős adott valami csodaszert, mely hatott! Az icipici tejcukorgolyócskától sokkal jobban lettem, mint az addig alkalmazott terápiás gyógymódoktól együttvéve. Megtudtam, hogy ez a homeopátia, és elhatároztam, hogy közelebbről megismerkedem vele, ha ez ennyire hatásos.

Kutatóorvos révén rögtön belevetettem magam az internetes irodalomba, sőt beiratkoztam a Homeopata Orvos Egyesület alaptanfolyamaira. Mind a négyet elvégeztem, ahol bepillantást nyertem a gyógyszerkészítés rejtelseibe, sőt később gyakornokként dolgoztam egy homeopata orvos mellett és teljes lelkesedéssel kezelgettem magamat és a szűkebb-tágabb rokoni és baráti kört, aki hagyta. Akkoriban még csak vasárnapi keresztény voltam, Jézus csak a tudatomban élt, nem a szívemben, nem volt élő hitem és istenkapcsolatom, holott én azt gon-

doltam, hogy van. Senki nem figyelmeztetett, hogy rossz úton járok, én pedig gyanútlanul belesétáltam a Sátán csapdájába.

Hat év távlatából kristálytisztán látom, mi és hogyan történt. A homeopátia volt a bevetés – a csali –, mint a horgászoknál. Amint a „hal” horogra akadt, következett a „kifárasztás”. Másoknak és más problémákra már nem mindig jött be a homeopátia. Az irodalomból kiderült, hogy tudományosan nem bizonyítható a hatásmechanizmus, mert minél „hatásosabb” egy szer, annál nagyobb a hígítás foka, azaz annál kevesebb hatóanyag van benne. Az igazán lelki és pszichés hatásokkal bíró szerekben pedig fizikailag nincs anyag! Ezt akkor még valahogy megmagyaráztam magamnak. Más alternatív módszereket is kipróbáltam, mint az ingázás és az akupunktúra. Ahelyett, hogy javult volna az állapotom, egyre betegbb lettem, mert noha a hólyaghurut elmúlt, lelkileg egyre rosszabbul lettem. A munkám, a kutatás, ami addig örömet okozott, nyűg lett, tönkrementek a kapcsolataim, szüleimmal összeveszttem, egyre jobban elmagányosodtam. Azt gondoltam, Istenben bízok, de valójában még magamban sem bízom. Egy valaki maradt meg számomra, aki biztosságot és menedéket jelentett: a Szűzanya, aki csendesen és szelíden magához, majd Jézushoz vezetett. A rózsafüzért majdnem minden nap és minden kritikus helyzetben mormoltam, mígnem végre eljutottam Medjugorjébe. Innen már rövid út vezetett a megtérésemhez, de a homeopátiából való végleges szabadulásom tartott a legtovább. A szívemben éreztem, hogy nem jó, de nem tudtam megmagyarázni, hogy miért.

Hosszú időbe telt, mire Isten megmutatta, hogy miért is mágia a homeopátia. Egy alkalommal kongresszuson voltam Genfben és pont az előadásom előtti estén úgy begyulladt a szemem, hogy alig bírtam kinyitni. Végző kétségbeesésben felhívtam a homeopatát, hogy segítsen, mondja meg, milyen golyót vegyek magamnak másnap reggel. Ő azt mondta, hogy nincs szükségem semmiféle golyóra, csak egy papírra, tollra és egy pohár tiszta vízre. Azt mondta, hogy rajzoljak néhány jelet a papírra (már nem emlékszem, hogy mit), tegyem rá a pohár vizet egy pár percre, utána igyam meg és ez ugyanúgy hatásos lesz, mint-

ha bevennék valamilyen golyócskát. Én megvettem, amit mondtott és már egy óra múlva éreztem, hogy hat. Másnap reggel kutya bajom sem volt! Ott és akkor nem foglalkoztatott, hogy ennek mi köze volt a homeopátiához, nagyon boldog voltam, hogy meggyógyított. Viszont ebből az esetből rájöttem, hogy a homeopátiás gyógymód kulcsa a víz. Mint ahogy a vizet lehet Istennek szentelni és így lesz belőle szenteltvíz, amitől az ördög elfut a világ végére, nyilván egyéb szellemi erőnek is lehet „szentelni”, ami viszont nem más, mint mágia. Ha tehát a homeopátiás golyócskákban a tejcukron kívül nincs más anyag és kizárólag a golyóra vitt „információ” hat, akkor ez nem más, mint az ismeretlen szellemi erőnek „szentelt” és valamilyen gyógyhatás elérésére indukált víz, ami a mágikus információ hordozó közege! Ezért hat az állatnak, még a papucsállatkának is és ezért vannak lelki-szellemi természetű mellékhatásai, amiről általában nem szól a fáma. Ki gondolná, hogy az asztmás kisfiút gyótró rémálmok, akinek az asztmáját semmilyen más módszerrel, csak homeopátiával sikerült „meggyógyítani”, pont akkor kezdődtek, amikor „kigyógyult” az asztmájából? Arról meg végképp senki nem beszél, hogy a kisfiút a rémálmoktól csak egy exorcista tudta megszabadítani. Én pedig honnan is gondolhattam volna, hogy összefüggésben van egymással, hogy miután ilyen csodálatos módon, egyik pillanatról a másikra meggyógyultam, a kongresszusról való hazatértem után úgy éreztem, az egész világ, de a munkahelyemen mindenki összeesküdött ellenem és kénytelen voltam rövidesen felmondani, sőt, az akkor még stabilnak látszó párkapcsolatom is tönkrement, a szüleimmel összeveszttem és úgy éreztem, kicsúszott a lábam alól a talaj. Istennek legyen hála, mindezekről megszabadultam. Jézus komolyan vette, amikor 2002-ben egy Fülöp-kurzuson átadtam neki az életemet és nem engedte, hogy teljesen elveszek! Mint a Jó Pásztor, utána nyúlt az „elkóborolt báránycsordának”, hogy ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Isten megengedte, hogy megjárjam a homeopátia mélységeit, azért, hogy most tanúságot tehessek róla, hogy az nem Tőle való. (<http://www.karizmatikus.hu/evangelizacio/tanusagetel/218-tanusagetel-homeopatiarol-1>)

Egészen a Tied!

1. Kell e félnünk az önátadáستól, a biankó felhatalmazástól?
Vagy: Hogyan lehetnénk „gondtalanok”?

2. Ha sikerül beleküzdeni magunkat Isten akaratába, akkor egészségesebbek is maradunk, mert a biankó felhatalmazás a tapasztalatok szerint egészségvédő faktor.

Egy öt év körüli kislány mandulaműtét miatt kórházba került. Abban az időben még a szülők nem lehettek gyermekük mellett a kórházban, ezért a kislánynak nagy trauma volt a 4-5 napos egyedüllét a félelmetes helyen. Mikor aztán újra haza került, esténként feltámadt benne a nyugtalanság és a félelem. Édesanyja próbálta nyugtatgatni, hogy most már nem válnak el egymástól, legfeljebb akkor, amikor ő megy a kórházba, mert szülés előtt állt. A kislány erre felsóhajtott: Akkor inkább az Isten zsebében szeretnék élni! Gyermeki bölcsességgel úgy gondolta, ha ennyi bizonytalanság veszi körül, akkor a legbiztosabb helyen az Isten zsebében van!

Nos, ide szeretnénk mi is eljutni!

Mi, felnőttek is gyakran átélünk hasonló helyzeteket. Félelemmel tölt el bennünket a sok bizonytalanság, melyek ránk nehezdednek: a megélhetést, gyermekeink jövőjét illetően.

Mit tehetünk azért, hogy ne aggodalmaskodjunk feleslegesen?

„Legnagyobb gondunk a gondtalanság legyen!” (Kentenich atya)

Tekintsünk egy pillanatra Jézusra, aki az Olajfák alatt magányosan és félelemben várja üldözőit. Emberként félt az előtte álló feladattól, de mégis IGENT mondott az Atyának: „Atyám, ha lehetséges múltjék el tőlem ez a kehely, de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te akarod!” (Lk 22,42) Nem a keresztfára haragudott, nem is a katonákra vagy vádlóira, ha-

nem meglátta mögöttük a mennyei Atyát, aki küldte őt erre a feladatra.

Vagy nézzük Mária példáját!

Számára megdöbrentő, elképzeltetlen a helyzet, amikor az angyal közli vele az isteni tervet. Megijed, visszakérdez és megkapja a választ: „Istennél semmi sem lehetetlen.” (Lk 1,38) Mária az angyallal való találkozásakor aligha remélhette, hogy élete „álomszerű” lesz. Mégis kimondja határozott IGEN-jét, mert biztos kézben tudja magát: „Istennél semmi sem lehetetlen.”

A Schönstatt-mozgalom helyzete a 3. birodalomban különösen nehéz volt. A nácik mindenütt üldözték az egyházat. Sok papot elhurcoltak a koncentrációs táborokba, és számítani lehetett a támadásra Schönstatt ellen is. Kentenich atya ezt az élethelyzetet jelnek tekintette arra, hogy az *Isten akaratának való tökéletes odaadás* eszméjét meghirdesse. „A náciizmus ördögi rohamát csak Istenbe öltözötten fogjuk tudni kiállni” – mondta Kentenich atya és ünnepélyesen, közösen „biankó felhatalmazást” állítottak ki Máriának, mellyel mindenüket feltétel nélkül a Szűzanya rendelkezésére bocsátották.

Ez egy kép: aláírunk egy üres csekket, és a másik ráírhatja az összeget. Kicsit kibővítve azt mondhatjuk: aláírunk egy üres lapot és a Szűzanya azt ír föléje, amit akar.

Előre mondunk feltétel nélkül igent, ugyanúgy, mint ahogy a Miatyánkban imádkozunk: *Legyen meg a Te akaratod!* Vagy ahogy Jézus az Olajfák hegyén mondta: *Atyám, ne az én, hanem a Te akaratod legyen meg!*

A nácik tehát üldözték a keresztény Schönstattot. Kentenich atya gondolata és válasza erre a helyzetre ez volt:

Ajándékozzuk magunkat egészen a Szűzanyának. Ő azt tehet velünk, amit akar. Teljesedjen be rajtunk Isten szent akara-ta, mi előre igent mondunk.

A mi életünkben is előfordulhatnak ilyen „keresztfák”:

- túlprogramozottság,
- létbizonytalanság,
- betegség,

- gyermekeink jövője miatti aggodalmunk,
 - házastársunk, a lelki és szellemi szenvedésünk forrása.
- Mindezt a Jóisten eszközének tekinthetjük az életünkben.

Mikor Kentenich atya börtönben volt, félálomban egy kérdést hallott. Kész vagy arra, hogy egész életedet a börtönben töltsd, ha én akarom? Igen, kész vagyok! – felelte. Ezt az igent nemcsak egyszer mondta ki. Hosszú ideig naponta meg kellett újítania azt Dachauban, a koncentrációs táborban is.

Kentenich atya nagy vágya volt, hogy az emberek növekedjenek, formálódjanak, teljes szívből igent mondjanak és eszeirt éljenek. Amikor nehézség jön, nem az a fontos, ami a fejünkben van, hanem hogy miként tudjuk megnyitni szívünket és a tudatalattinkat Istennek!

Ahhoz, hogy egy ember megtanuljon szeretni, kötődés kell. Az emberi otthon Isten otthonává kell, hogy váljon. Itt a természetes és a természetfeletti szerves kötődéséről van szó.

Sokszor kell igent mondanunk a mindennapi életünkben is:

- Reggeli felkeléskor nem tudjuk még, mit hoz a nap, ezért a reggeli imában kérjük hozzá Isten segítségét. Így imádkozhatunk: Istenem, légy velem, igyekszem elfogadni, ami jön, csak erőt adj hozzá!
- Házasságkötésünkönként szintén nem tudjuk még, mit vállalunk az ígéretünkkel.

A biankó felhatalmazás tehát jelen van az életünkben. Kentenich atyának a náci üldözésre adott válasza az volt, hogy a Szűzanyának ajándékozta magát, hogy ő azt tegyen vele, amit akar, s ezáltal teljesedjék be Isten akarata.

Hasonló ehhez a szeretetszövetségünk megújítása a kápolnabúcsún. Ez is azt jelenti: a mindent választom. Egészen a Tied! A mi életünkben ez azt jelenti, hogy a Szűzanya kezébe adjuk magunkat, ő lesz a mi nevelőnk. Akkor Ő kézen fogva odavezet bennünket az Atyához, hogy azt mondjuk neki: Tégy velünk, amit csak akarsz! Tehát ha Mária-hoz címezzük a biankó felhatalmazást, az Ő közbenjárásával akkor is az Atyához jutunk el.

Tilman atya ötlete volt, hogy mi, magyarok, a magyar szent korona másával koronázzuk meg a Szűzanyát. Mit is jelent ez a schönstatti szimbolikában? Elfogadjuk Őt vezetőnknek, akinek felajánljuk feltétlen odaadásunkat tervei megvalósításához. „Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!” Ez jelképe lehet annak, hogy elfogadjuk a küldetést és megfigyeljük, mire van szüksége ma az országunknak!

Konkrét helyzeteket keresünk az életünkben, és azt mondjuk: Atyánk, Neked szabad!

Egy konkrét dolog, nehézség, fájdalom, ami mögött meglátjuk a Jóistent, és azt mondjuk: Szabad!

- Neked szabad részünkre rémisztő feladatot adni!
- Neked szabad létbizonytalanságban tartani bennünket!
- Neked szabad kamasz gyermekeink hajmeresztő ötleteivel edzeni minket!
- Neked szabad a „váltókat állítani” az életünkben!

Ez nem megy máról holnapra. Ha egy dologban már ötször kimondtuk az „igent”, akkor hatodszorra még mindig nehéz lesz.

Folyamatos munkával beleküzdjük magunkat Isten akaratába. Ha nem így teszünk, a nehézségek akkor is elének kerülnek az életünkben. De ha azt mondom, hogy ezt nem akarom, ha tiltakozom, ha bosszankodom, ha szenvedek tőle, akkor még jobban fáj. Sőt, bele is betegedhetek.

Egy egyszerű családból származó fiú önerőből első diplomás művészettörténész lett a családban. Később a Fővárosi Képtár igazgatója lett. A kommunista rezsim idején azonban nem írta alá az egyházi iskolák bezárásáról szóló ívet, ezért elbocsátották vezető pozíciójából. Ezt a férfi nem tudta feldolgozni és élete további szakaszában súlyos depresszióba esett. Később pedig a látását is elvesztette. Lányát ez a körülmény motiválta abban, hogy a lelki állapot és az egészségi állapot szoros összefüggéseit kutassa (Kopp Mária).

Ma már kutatásai eredményeként mérhetően kimutatták, hogy a lélek állapota komolyan befolyásolja a testi egészséget.

Az Atya akaratára kimondott igen által a dolgok könnyebbek lesznek, sőt, kicsit merészen azt is mondhatjuk, hogy ha

sikerül beleküzdeni magunkat Isten akaratába, akkor egészségesebbek is maradunk, mert a biankó felhatalmazás – lám – egészségvédő faktor az életünkben.

Ha újabb gyermekáldás érkezik, elbizonytalanodunk: hogyan fogjuk bírni?

Amikor azonban sikerül kimondanunk: „Legyen meg a Te akaratod”, akkor kisimul a lelkiünk, és derűlátóan nézünk a jövőbe.

Ha egy gyerek egészen a Szűzanyának ajándékozza magát, akkor a Szűzanya mindent meg fog tenni, ami jó a gyerek számára. Ez persze nem jelenti azt, hogy csak azt csinálja, ami a gyerekeknek tetszik. Mi szülők sem teljesítjük minden kívánságát a gyermeknek, hanem azt tesszük, ami neki jó!

Ismerünk egy családot, akik a külföldi, biztos és kényelmes egzisztenciájukat feladva – 5 gyermekkel – 1978-ban a bizonytalan és veszélyeket rejtő Magyarországra költöztek. A Szűzanyára és a Jóisten akaratára hagyatkozva elindultak „arra a helyre, amit az Úr mutatott nekik” (miként ezt Ábrahám is tette). Az eredményét, gyümölcseit mindnyájan láthatjuk!

Ahhoz, hogy az ember megérezze: a Gondviselés ernyője valóban fölntartja, ki kell ugran! Mäskülönben nem nyílik ki az ernyő.

A teljes önátadásban a Szűzanya jóságá iránti bizalom fejlődik ki.

A Szűzanyának ajándékozzuk magunkat. Bizunk abban, hogy Ő jó. Ez az a lelkület, amit az Egyház szentjeinél láthatunk. Közülük sokan a börtönévek után azt vallották, hogy hálasak, mert nagy kegyelmeket kaptak ezáltal. Nem keresztény hírességekről pedig olvashatjuk, hogy egy-egy súlyos betegség után hívő kereszténnyé lettek, mert találkoztak Istennel.

Mindez azt igazolhatja számunkra – amit már mindannyian tapasztalhattunk –, hogy ha elfogadjuk a nehézséget – ami e nélkül is elénk áll –, az a javunkat szolgálhatja: erősebbé, gazdagabbá válhatunk, közelebb juthatunk Istenünkhöz.

Kentenich atya a szentáldozás mintájára – ahol Krisztus testét fogadjuk be – egy új kifejezést hozott létre. Ez a tökéletes önátadás, Isten akaratának a befogadása. Ahogy az Oltári-

szentséget magamba fogadom, és eggyé lesz velem, úgy magamba fogadom Isten akaratát, ami szintén eggyé lesz velem. Egyesülök Jézussal az Oltáriszentségben, azzal a Jézussal, aki Isten akaratát teszi. Ez a második egyesülés nagyon fontos a mindennapjainkban.

„A gyermek odaajándékozta magát a Jóistennek, bevallja gyámoltalanságát, és hatalma lesz Isten szíve fölött. A saját gyöngeségünk tudata, nagyon fontos ajándék a Jóisten számára. Ezzel felülkerekedünk a modern ember büszkeségén.” (Tilman atya)

Az életünk akkor kezd fényleni, amikor igent mondunk a valóságra: Történjék velem akaratod szerint! Ez olyan mértékben fog sikerülni, amilyen mértékben átéljük, hogy nem nekem kell az életemet menedzselni. Életem nagyobb erő kezében van, olyan Valakiében, aki jobban rálát a dolgokra, aki csak azt akarja, ami számomra a legjobb!

„Én vagyok, ne féljete!” – bátorította Jézus a tanítványokat, és ezt nekünk is mondja, ha felismertük Őt egy-egy nehézség mögött. Kimondhatjuk tehát, hogy a biankó felhatalmazás végső soron megnyugvást, biztonságot ad aggodalmaskodásainkra.

Néha félünk. Jézus is félt. Ez természetes. De ugrani kell, és akkor nyílik az ernyő.

A kulcsszó: IGEN. Erről szól a szeretetszövetség! A félelem legyőzéséhez a biankó felhatalmazás bátorsága szükséges, mely az aggodalmaskodás helyett megnyugvást és bizalmat nyújt. Isten „zsebében” érezhetjük magunkat!

Egy beszélgetős műsorban a stressz elviseléséről, kezeléséről volt szó 3-4 ismert emberrel. Egyikük, egy színész, azt válaszolta:

- Én nem gyűjtöm és cipelem a stresszt!
- Hogyhogy? Stresszmentes az életed?
- Azt nem mondhatom. De én minden vasárnap a templomban elrendezhetem a heti adagomat.

Ha élő szeretetszövetségben vagyunk, akkor naponta odaadhatjuk gondjainkat a Szűzanyának a szívünkkel együtt. Ő pedig gondoskodik az erőnkről.

„Ha úgy érzem, a Szűzanyának most van szüksége rám (keserves korai felkeléskor, ideges családtagokkal való türelmes beszélgetés esetén, otthoni és munkahelyi bosszúságok alkalmával, testi és lelki szenvedések idején, amikor lefáradt állapotom ellenére csúcsteljesítményt követelnek tőlem), nos, éppen akkor így szólok: Te a királynőm vagy, Neked szabad!” (Tilmann Beller: Az új kezdet: Mária)

Egy 4 éves kislány elgondolkozott, hogy mi legyen, ha felnőtt, kozmetikus vagy apáca? Anyukája azt mondta neki, hogy majd a Jóisten megmondja. A kislány az esti imában így imádkozott: köszönöm Istenem, hogy majd megmondod, csak az a lényeg, hogy „tök jó legyen!” Ezzel a gyermeki lelkülettel válhatunk „gondtalanná”: akármi is történik velünk, bátran IGENT mondhatunk rá, hisz a szerető Isten akarata, csak jó lehet a számunkra.

Életem mely feladatára vár tőlem Isten egy újabb, bizalommal teli igent?

FÉLELEM ÉS BIZALOM

Négyéves kisiunkkal este elmentünk sétálni a mezőre Óbudaváron. Szerettük volna, ha a városi gyerek megtapasztalhatja az igazi sötétséget, ahol semmilyen lámpafény nem szűrődik ki. Bátor legénykénk – aki különben igen „nagylegény” – bizony félt a sötétben. A házba vezető úton igyekezett minden eszközzel félelmét palástolni, és saját maga számára elviselhetővé tenni: túlságosan hangosan beszélt, sőt kiabált, kicsi zseblámpájával rávilágított a kupacokra: „Aha, látom, ezt nem egy vad farkas áshatta”. Kézen fogott: „Csak azért anya, hogy ne kelljen félned”, végül pedig a lámpa fényköre felé sprintelt egy hatalmasat. Diadalmasan visszanézett: „Ugye, milyen bátor voltam? Hogy legyőztem a félelmemet?!”

Már-már közhely, legalábbis családunkban, hogy nem az a bátor, aki nem fél, hanem aki legyőzi a félelmét. Kantenich atya szerint „a félelem elsősorban a mai kor tünete. Ezért nevezhetjük korérzésnek. Mindenki tudna erről regélni...”¹ „Van kiút a félelem börtönéből? Ha elnyomjuk, elnémítjuk és letagadjuk a félelmeinket, akkor nem a kivezető úton haladunk.”²

Sok vallásos étellel, illetve a neveléssel kapcsolatos mű foglalkozik a félelemmel.³ Egyszerűen azért, mert a félelem olyan yira markánsan jelen van mindennapi életünkben, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni. A félelem emberségünk része, éppen úgy, mint a fájdalom. A világban a félelem kezelése igen hasonló a fájdaloméhoz: minden lehető eszközzel igyekszünk elkerülni és megszüntetni. Eszünkbe juthat egy fájdalomcsillapító reklámja, melynek ez a szlogenje: „Nincs idő a

1 Megtalálható: R. v. Schonebeck: *Engel M. Emilie nővér*. Schönstatti Mária-nővérek Világi Intézete, Pilisszentlélek, 2003, 7. old.

2 i.m. 6. o.

3 Pl. Ranschburg Jenő: *Félelem, harag, agresszió* vagy Jörg Müller: *Szorongások feloldása Istennel találkozással*.

fájdalomra”. Alighanem a legtöbb ember ugyanezt gondolja a félelemről is.

Igen gazdag a rokon értelmű szavak gyűjteménye: félek, szorongok, rettegek, aggódok, tartok valamitől, megijedek... Ezek mindegyike egy-egy árnyalatnyi különbséget is kifejez, például a félelem valami konkrét dologra vonatkozik, a szorongás pedig egy megfoghatatlanra vagy megfogalmazatlanra. A rettegés igen intenzív érzés, bénítóan hathat, az aggodalom kevésbé erős, s ha valamitől tartunk, ez az érzés talán csak a szükséges óvatosságra int bennünket. A közös bennük: kellemtelen érzés, amit észre kell venni. De a félelem egyúttal hasznos is: az evolúció során (éppúgy, mint a fájdalom) figyelemfelkeltő hatása miatt a túlélést szolgálta. Az Úristen meghagyta számunkra, ezért bizonyára szándéka van a félelemmel, talán nem is azt szeretné, hogy mindenáron kiküszöböljük, hanem valami nagyobb cél érdekében felhasználjuk.

Veszélyes tévképzet, hogy a vallásos ember nem fél. E téveszme kialakulásához talán a Bibliának az a szakasza vezetett, hogy: „A szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelemnek köze van a büntetéshez. Aki tehát fél, abban nem tökéletes a szeretet”. (1Jn 4,18) Ez a rész a szövegösszefüggésből kiragadva akár félreértéshez is vezethet.⁴ Sarkítva mondhatnánk, hogy ha félelmet érez valaki, akkor rosszul csinál valamit, abban nem tökéletes a szeretet. Így ördögi kör indulhat el, és az illető, aki szenvedett az eredeti félelmétől, most még büntudattal is megtetézi azt, vagy pedig, éppen ellenkezőleg, letagadja a félelmet, és így szent színházat játszik: ó, hát én nem félek, bennem tökéletes a szeretet... Pedig nehéz valóban jó példát találni a félelemnélküliségre. Ha jól belegondolunk, ez nem is egy vonzó tulajdonság. Sokszor hasznos persze a magabiztosság, de az igazán félelem nélküli ember inkább gátlástalan, aki nem törődik tettei következményeivel. Olyan, mint az az autós, aki bátran kielőz, majd magá-

⁴ János itt az utolsó ítéletről ír, és arra buzdít bennünket, hogy ne büntetés-ként tekintsünk Isten ítéletére, hanem azt szeretetébe vetett bizalommal várjuk.

ra büszkén továbbhajt, míg esetleg a szemben jövő sávban haladó családapa az árokban kötött ki, az ütközéstől való félelme miatt. Micsoda mazsola, pedig simán elfértünk volna...

Éppen a Szentírásból tudjuk, hogy maga Jézus is hatalmas félelmet élt át a Getszemáni kertben „Halálfélelem kerítette hatalmába, és még buzgóbban imádkozott. Verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott a földre.” (Lk 22,43-44) A Passió című film egyik legszuggesztívebb részlete az, amikor a félelem légkörét jeleníti meg látványelemekkel: köd, nyirkos hideg, csupasz ágak, felhők, sötétség – csupa kellemetlen kép, szinte a bőrünkön érezzük.

Ennek ellenére Jézus maga is sokszor mondja, hogy „ne féljetek”⁵. Jézus van annyira ember, hogy nem tiltja meg tanítványainak, hogy egy természetes érzést érezzenek. Éppígy, amikor azt mondja: szeressétek egymást, nem a szeretet érzését parancsolja, hanem olyan tetteket, amik a szeretetből fakadnak, illetve azt, hogy akaratumkkal törekedjünk a szeretetre. Ezzel talán párhuzamot vonhatunk akkor is, amikor azt mondja: ne féljetek. Nem azt kéri, hogy ne érezzük természetes érzelmeinket, hanem hogy egyrészt úgy cselekedjünk, hogy ne a félelem diktálja tetteinket, másrészt törekedjünk a szívünket is a tetteinkhez igazítani. Ne félelemvezérlésű, hanem szeretetvezérlésű emberek legyünk. Azt kéri, hogy ebben az értelemben legyünk bátrak. Jézus maga sem tagadta le félelmét, de tetteit nem ahhoz szabta. Merjünk a bizalom és a szeretet következtében bátor viselkedést tanúsítani, ahelyett, hogy megalkudnánk és a félelem érzéséből következő gyáva viselkedésbe nyugodnánk bele. Bátorságunk alapja tehát az Isten gondviselő szeretetébe vetett bizalmunk lehet.

Polcz Alaine ír arról az *Asszony a fronton* című könyvében, hogy az orosz katonák elől menekülve az emberek, bár látták a kétségbeesett fiatalasszonyt, de nem engedték be házukba, félve attól, hogy ők is bajba kerülnek. „A félelem győz le mindent, és nem a szeretet?” Rossz volt megtapasztalnia, hogy mindenki

5 Pl. Mt 14,27. Ez a biztatás mintegy háromszázszor szerepel a Biblia különféle könyveiben, majd minden napra jut egy.

inkább a félelemnek engedelmeskedett, s nem az együttérzésnek, hogy a félelmük gyávaságot szült (amit aztán ezerféleképpen meg lehet magyarázni), s nem volt meg bennük a bizalom, s nem volt elég erős a szeretet a bátorsághoz. Polcz Alaine számára azonban nem az ítéleté a végső szó, hanem azt a következtetést vonta le (és alkalmazta életében), hogy a segítségre szorulóhoz oda kell fordulni, akkor is, ha tehetetlennek érezzük magunkat. Ha másra nem is telik tőlünk, mint hogy a rászoruló megoszthatja velünk szenvedését és félelmét, hisz már ez is sokat számíthat, ugyanis a félelem érzése az egyedülléttel együtt a leggyötrőbb.

A félelmet a szeretett személy közelsége oldja a legjobban: Jézus számára az Atya valódi, elérhető személy volt, s félelmében az imádság hozott feloldást, Atyjával való kapcsolatát teljes mélységében átélhette. Ugyanez az út számunkra is nyitva áll: aki az imában meg tudja tapasztalni Isten jelenlétét, az Jézushoz hasonlóan nagy erőt nyerhet. Akinek azonban a hit és az imádság nem ilyen erőteljes megtapasztalás, annak számára az imádság nem valószínű, hogy felszabadító erővel bír határhelyzetben, sőt könnyen lehet, hogy erősíti a félelem és az egyedüllét érzését, mivel nem érzékeli Isten azonnali és félreérthetetlen válaszát. („Nem hallgat meg az Isten, miért hagyja, hogy így féljek, szenvedjek...”)

Akár élő, intenzív az istenkapcsolatunk, akár az ebbe az irányba vezető úton járunk, sokat nyerünk, ha nap mint nap gyakoroljuk az egyszerű, személyes imát. A lelkiismeret-vizsgálat főleg azt jelenti, hogy a bűneimet veszem számba: csendben megvizsgálom magam, Isten jelenlétébe állítva, lehetőleg az ő mércéjével, a derengő fénynél megismerem a lelkemben lezajlott tetteket, képletesen szólva meghallom Annak a halk hangját, Aki ismer engem, ismeri a lelkemet. Kentenich atyától megtanultuk, hogy a lelkiismeret-vizsgálat azt is jelentse a számunkra, hogy a jó dolgokat is számba vegyük. Mi volt ma a legszebb? Mit ajándékozott nekem a Jóisten akár úgy, hogy kaptam, akár úgy, hogy tehettem valami jót? Ez is a lelkiismeret-vizsgálat része. Rámondhatjuk mindezekre, hogy kö-

szönjük neked Istenünk. Talán azt is felsoroljuk magunknak, hogy milyen fájdalmakat éltünk át, és itt is Isten keze nyomát keressük. Az olyan lelki fájdalmakat is észrevehetjük, amely a saját lelkünkéből, személyiségünkéből származtak. (Például „fáj nekem, hogy ilyen vagyok”). Ebben is láthatjuk végső okként Isten adományát. Egy család mesélte, hogy éveken át vívódtak, milyen formulát is mondjanak a gyerekekkel közösen az esti imában arra, ha valaki egy rossz dolgot vagy kellemetlen élményt mond el. Végül jobb híján megmaradtak ennél: „Köszönjük neked, Istenünk”. Évek múltán visszatekintve azt mondták, hogy milyen jó, hogy nem találtak mást!

Talán tovább tágíthatjuk a lelkiismeret-vizsgálat körét, és a félelem szempontjából is megvizsgálhatjuk a napunkat. Milyen szép lenne fölismerni és tudatosítani, majd azt mondani: köszönöm neked ezt és ezt a félelmet Istenem. Így elevebbé tehetjük Istennel és a Szűzanyával való kapcsolatunkat, és félelmeink dacára is valóban élő szeretetszövetségben élhetünk Velük.

VIDÁM IGENT MONDANI

Úgy tűnik, egy-egy téma évekig visszaköszön a mozgalmunkban, családjainkban. Emlékszünk a tavalyi jelmondatra? *Derűvel a jövőbe!*

Talán nem lehet elégszer mondani? Talán Tilmann atya megkérdezné: Na és csinálják már? Esetleg szükségünk van arra, hogy nap mint nap újra halljuk a figyelmeztetést: Az élet-szentség nem a szomorúságban van!

A zsinaton egy dolgozó asszony mesélte, hogy a munkahelyén az ebéidő elég hosszú ahhoz, hogy együtt leüljenek a kollégákkal. Észrevette, hogy legtöbbször az asztalnál panaszkodás, szidás megy. Egy kolléganőjével elhatározták, hogy ők csak jó dolgokról fognak beszélgetni az asztalnál, és „derűszövetséget” kötöttek. Hamarosan ez a szemlélet átragadt mindazokra, akik velük közösen ettek. Egyre többen ettek velük egy asztalnál, mert jól érezték ott magukat. A jó példa ragadós!

Tényleg ilyen egyszerű? Nekünk, keresztényeknek, mindig vidámnak kell lennünk? A derű, az optimizmus veleszületett adottságunk. Mi van akkor, ha melankolikus a vérmérsékletünk?

A fő kérdés: muszáj mindig derűsnek lennem? Hogyan lehetek derűs a nehézségek, embert próbáló szenvedések idején?

Több szent példája is előttünk áll ebben a törekvésben, mindegyikük más területen, más nehézségek mellett vagy ellene nére találta meg derűjét: Szűzanya „igenje”; Szent II. János Pál pápa, Néri Szent Fülöp, Boldog Salkaházi Sára, Assisi Szent Ferenc derűje.

Kentenich atya is kitűzi elénk a célt: *„Ha Máriával szeretet-szövetséget kötök, mindent neki áldozok. Ő ismeri az én szeretetemet. Nekem ajándékozza egész anyai gondoskodását és szeretetét. Ha Isten úgy akarja, megóv a szenvedéstől vagy megédesíti a szenvedést. Ha*

minden dolog és esemény fölött és mögött Isten szeretetét és bölcsességét látjuk, akkor mindig és mindenütt boldogok és jókedvűek leszünk.

Az evangélium szerint Jézus is „elvárja” tőlünk, hogy szobé, derűsebbé tegyük a világot. Nem savanyodhatunk be, mert mi vagyunk a Föld sója!

Ti vagytok a Föld sója! A só: ízesít, tisztít, tartósít (konzervál). Ízesít, azaz értelmet ad az életnek, derút, örömet. Szép az élet! Vigyázat! Ha a só ízét veszti, kidobják!

Ferenc pápa írja az optimizmusról: „Nem szeretem az optimista szót használni, mert pszichológiai magatartásra utal. Jobban tetszik a „reménység” szó, abban az értelemben, ahogy a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében olvassuk. Az atyák nagy nehézségeken keresztül folytatták tovább útjukat. És a reménység nem csal meg, ahogy a Rómaiakhoz írt levélben olvassuk. „...A keresztény remény nem egy álmokép, amely megcsal. Isteni erény, mely végeredményben Isten ajándéka, amit nem lehet optimizmussá lefokozni, mely pusztán csak emberi. Isten nem sikkasztja el a reményt, hiszen önmagát nem tagadhatja meg. Isten teljes egészében ígélet.” (Antonio Spadaro: *Jó napot! Ferenc pápa vagyok, Jezsuita füzetek*, 2013)

Az *Evangélium Gaudium*ban (Ferenc pápa „Az evangélium öröme” kezdetű apostoli buzdítása, Szent István Társulat, 2014) megértően szól a „szomorú” keresztényekhez, azokhoz, akik szenvednek, nehézségük van, és nem tudnak örülni:

„Vannak keresztények, akiknek látszólag nagybőjti stílusuk van, húsvét nélkül. Azonban elismerem, hogy nem azonos módon éljük meg az örömet az élet minden szakaszában, és olykor felettébb kemény viszonyai között. Az öröm alkalmazkodik és változik, de kicsiny világítóablakként mindig megmarad, mely abból a személyes bizonyosságból születik, hogy végtelenül, mindent meghaladó módon szeretve vagyunk. Megértem azokat az embereket, akik a rájuk nehezedő súlyos nehézségek hatására szomorúságra hajlanak, azonban apránként lehetővé kell tenni, hogy a hit öröme még a legrosszabb körülmények között is feléledjen bennük, mint rejtett, ám szilárd bizalom: „Lelkemnek nem volt békében része, elfelejtettem a boldogsá-

got.” (Sir 3,17) „Ezeket fontolgatom szívemben, hogy föléledjen bennem a remény: Az Úr irgalma nem fogyott el egészen; jó-sága és kegyelme még nem merült ki. Minden reggel újjáéled, nagy az ő hűsége.” (Sir 3,21-23) „Jó csendben várni az Úrra, mert ő megszabadít.” (Sir 3,26)

A mindennapokban tehát a következő a folyamat. Meghosszuzuk a döntést – „igen!”, véglegesen, gondolkodás nélkül –, aztán jöhet a napi feladat hozzá: a derű. Van, amikor nagyon vidám ez a döntés, ez az „igen”, például a házasságkötéskor! De van, amikor már a döntés is nehéz, szomorú, például ha egy idős, beteg embert magunkhoz veszünk. Aztán harcolunk mindennap, hogy ki tudjunk tekinteni azon a kicsiny világítóablakon, a remény ablakán, amit papánk emleget. Harcolunk a derűért, az Istennel és Máriával kötött szövetségünkben, hogy segítsenek vizünket borrá változtatni, hogy sónk ne veszítse el az ízét.

A szürke hétköznapiakban, a mindennapi – nem mindig örömfakasztó, sőt... – rutinban segíthet egy családi szlogen megtalálása, egy mindenki számára ismerős jelenet, film felidézése kényes helyzetben, amivel mindenkinek mosolyt varázsolhatunk az arcára. Egy családban például gyakran idéznek a „Legyetek jók, ha tudtok” című filmből, vagy a modern „Hippolyt, a lakáj”-ból (ha valami nem ízlik az ebédnél: „*a répa nagyon egészséges!...*”)

Ha megfigyeljük a papok, szerzetesek derűjét, látható benne a sok ima, az Istennel töltött idő. Nekünk, családosoknak is alap a derűhöz, hogy megtaláljuk életünk ritmusát, az ima helyét és idejét.

Segíthet az is, ha nem a pillanatnyi nehézséget látjuk csak meg, hanem keressük a jövőt, a szép távlatokat. Például egy kőműves mondhatja, hogy téglát rakott egész nap, de azt is mondhatja, hogy katedrális épített.

Mi keresztény örömünk forrása?

Az iskolában a nyolcéves Marci egyetlen óra alatt három egyest kapott az ellenőrzőjébe. Egyet azért, mert nem volt kész a házi feladata; a másodikat, mert otthon felejtette a ceruzáját;

a harmadikat pedig azért, mert elbáméskodott és nem tudta folytatni az olvasást. Másnap a tanító néni kéri, hogy mutassa meg, aláíratta-e otthon a három egyest. Marci készségesen mutatja: „Igen!” Aláíratta. „Na és mit szólt édesanyád?” – kérdezi a tanító néni. Marci érzi, hogy ami most következik, nem fog tetszeni a tanító néninek, ezért kicsit szégyenkezve vallja be: „Azt mondta, hogy a Jóisten szereti a rossztanuló gyerekeket is!” Egy anya, aki a nehéz időkben is bizalmat önt gyermekeibe, elfogadja őt és feltétel nélkül szereti.

„Az igazi öröm nem a dolgokból, nem birtoklásból születik. A találkozásból, a másokkal való kapcsolatból születik, abból az élményből, hogy elfogadottnak, megértettnek, szeretettnek érezzük magunkat, és mi magunk is elfogadunk, megértünk, szeretünk másokat. És ezt nem pillanatnyi érdekből tesszük, hanem a másikért, mert a másik személy. Az öröm a találkozás ingyenességéből fakad! Abból, amikor azt halljuk, fontos vagy nekem – nem szükségszerűen szavakban kifejezve. Ez szép! És épp ez az, amit Isten megértet velünk. Mert amikor Isten hív, azt mondja nekünk: Fontos vagy nekem, szeretlek és számítok rád! Jézus mindnyájunknak ezt mondja. Ebből születik az öröm!” (*Antonio Spadaro: Jó napot! Ferenc pápa vagyok, Jezsuita füzetek*)

MINDENNAP BÁTRAN ÚJRAKEZDÜNK ÉS TOVÁBB SZERETÜNK

„Volt egyszer egy csodagyerek, aki már zsenge korában nagy tudásra tett szert, a szülői ház falai között mindenről tájékozott volt. Vándorútra kerekedett és eltökélte, hogy bejárja az egész világot, amiről eddig csak hallott. Ám alig egy órányira otthonától útkereszteződéshez ért, ahol kénytelen volt három lehetőség közül választani, hisz még egy csodagyermek sem tud egyszerre három különböző irányba menni. Egyenesen folytatta útját, tőle balra is, jobbra is egy-egy völgy terült el, melyeket nem nézhetett meg. Világa így egy darabkával kisebb lett. A következő elágazásnál ismét lehetőségektől esett el, éppúgy a harmadik és negyedik elágazásnál. Minden választott út, minden egyes döntés egyre szűkebb ösvényre terelte. Az a terület, amelyet nem járt be, de amelyet végérvényesen maga mögött hagyott, bizonytalansággal töltötte el. Utak százait szelasztotta el, ezer és ezer lehetőségről kellett lemondania. Ekkor leült egy mérföldköre és azt mondta: »Folyton csak vesztettem; földet, tudást, álmokat. Minden egyes megtett lépés távolabbra vitt valamitől. Jobb lett volna, ha otthon maradok, ahol mindenem megvolt. Akkor nem kellett volna sokszor döntenem és még most is meglenne minden lehetőségem.« Bár fáradt és életunt volt, mégis a megkezdett út végére akart érni, hisz már csak egy rövid szakasz volt hátra. Itt nem volt már több elágazás, csak egy irány. Ekkor körülnézett és csodálkozva vette észre, hogy egy hegycsúcson áll. Az elveszettnek vélt föld teraszokban terült el lábainál. Tekintetét végighordozta az egész világon, a be nem járt völgyeken is, s ekkor úgy tűnt, hogy folyton-folyvást csak felfelé ment. És rögtön megértett mindent.”
(Hans Künzler és Hans Schaller SJ nyomán.)

Ilyen a mi emberi életünk is, vagy legalábbis ilyennek kellene lennie! Kapaszkodás Isten kinyújtott keze felé, folyamatos haladás felfelé. De ez a hegymászás nem könnyű, néha értelmetlennek vagy lehetetlennek tűnik, sokszor egyszerűen csak nehéznek és fárasztónak. Van, hogy eltévedünk, néha a meredek lejtőn visszacsúszunk, leesünk. Ilyenkor újra kell kezdeni a mászást. Az út sokszor félelmetes, sötét erdőn keresztül vagy szédítő meredélyek között visz, és bátorságra, hősiességre van szükség az előrehaladáshoz.

Milyen sokan megrekednek az út elején, vagy el sem indulnak „a szülői házból”! Mennyi a céltalanul élő ember! Néha úgy tűnik, az egész történelem során nem voltak ennyien! Kényelmesek, félnek, megfáradtak, erőtlenek. Nem tudnak, vagy nem akarnak újrakezdeni, pláne továbbhaladni, továbbfejlődni. Sem napról napra, sem az élet krízishelyzeteiben, útelágazódásaiban. Nem mernek, nem tudnak igazán bátrak lenni, az akadályokkal szembenézni. De szerencsére nem mindenki!

A futball sokakat érdekel. Fiunkkal, aki nagy focirajongó, elismeréssel néztük a Barcelona csapatának játékosait. Belegondoltunk, hogy a klub világszínvonalra emeléséhez ezeknek a játékosoknak nap mint nap maximális odaadással kellett edzeni, minden nap újra és újra „ott kellett lenniük fejben”, és napról napra újra kellett kezdeniük az egyre keményebb munkát, hogy a csapatjátékban előrelépjenek. (És a legutóbbi két szezonban, amikor a napi monoton újratevésben láthatóan nem teljesítettek felsőfokon, nem is maradtak a világ legjobb csapata.) Egy feleség évekkor elelőtt jogosítványt akart szerezni, de erőfeszítései kudarcot vallottak. Majd hosszú évek vajúdása után kétségeit és félelmeit legyőzve, „nagy levegőt véve”, ismét belevágott és akkor sikerült! Ez a siker önbizalmát növelve tovább segítette őt életének egyéni útján.

Ezek csak nagyon szép, de földi célok! Egy-egy szép tisztás, fenyves erdő a hegyoldalon, de nem a csúcson átlátható kapcsolat a végtelennel.

A Szentírás nyomán Kentenich atya elénk hozza Zakeus történetét, akiről tudjuk, hogy Jézussal találkozáskor teljesen új-

rakezdte életét, és megváltoztatta egyéni lelki útjának irányát. A tömegen átfurakodva és a fára felmászva megküzdött azért, hogy láthassa Jézust. Legyőzte félelmét. „Ha most a tényállást, a helyzetet szellemileg pontosabban vizsgáljuk, akkor meg kell különböztetnünk: először a lelki tartást, aztán a találkozást és végül az áldást. Zakeus bensőleg elégedetlen volt saját magával, és egy egészen erős törekvés volt benne fölfelé, valamire, ami magasabb, valamire, ami szellemi, ami vallásos, valami mélyre. Mindenképpen látni akarta az Üdvözítőt. Egyszerűen találkozni akart vele. Miért akart találkozni vele? Azt remélte, választ kap tőle a sürgető kérdésre: Tulajdonképpen hogyan is válhatnék boldoggá? És hogy néz ki a találkozás? Zakeus sietve felmászik a fára. Nagy vágyakozással néz le a közeledő Üdvözítőre. És mit csinál az Üdvözítő? Felnéz, és ránéz Zakeusra. Két szempár találkozik, és a két tekintet egymásba fúródik. Szív szívvel találkozik, ők ketten szeretetszövetséget kötnek egymással. És az Üdvözítő azt mondja neki: Gyere le! Ma a te vendéged akarok lenni. És ekkor jön a nagyszerű kijelentés. Mit mond az Üdvözítő? Ma üdvösség köszöntött erre a házra. És hogyan hatott ki az áldás? Utána az Üdvözítő elment a családtól, külsőleg elhagyta őket. De a család bensőleg hű maradt hozzá és a vele való szövetséghez. És feltételezhetjük, hogy az egész család megőrizte az Üdvözítő iránti hűség szeretetet.” (Joseph Kentenich: A szeretetszövetség, mint családszentelés, 1956. március 25., Milwaukee)

Egyes szentek életének olvasásakor az első gondolat gyakran az, hogy „bezzeg neki könnyű volt, hiszen szent volt”. Jobban elmélyedve egy-egy életrajzban, rájövünk, hogy a szentté válás, vagyis a szeretet tökéletesedése csak a napi harcok újrainkezdésével, kudarcok esetén is a továbbhaladás vágyával, óriási bátorság révén bontakozhatott ki. És a legfontosabb, hogy Isten erejével.

„Ha él valami, akkor ez azt jelenti, hogy fejlődik, kibontakozik, életjelenségeket mutat. A szeretetünk is fejlődik, egyre mélyül és tisztul. Az áldozatkészség pedig a szeretet fokmérője... A kibontakozásnak, fejlődésnek szakaszai vannak. Az emberi élet

folyását időnként problémák, krízisek teszik nyugtalaná... A kríziskorokban nagyon gyorsan nő az ember. Ilyenkor vesszük észre, hogy mi is az életünk célja, miért is élünk..." (Joseph Kentenich: Családi élet: küldetés és munka) Vagyis mászunk a hegyen. Szakaszonként. És nem egyedül. Házastársunkkal és Máriával együtt. Útelágazáshoz érünk, gyötrődünk, vajúdunk. Sokszor félünk. Esetleg eltévedünk. Elfáradunk, reményt veszünk. Egyre több szépnak tűnő ösvényről, remélt élményről lemondunk, látszólag sok mindent elveszítünk. Felesleges terheket leteszünk. De mégis vágyunk felfelé. És Isten Mária által megmutatja az utat. És mi minden egyes útelágazás, krízis után egyre tisztábban látjuk a csúcsra vezető ösvényt, a szeretet útját. Egyre jobban összekovácsolódunk, egyre jobban segítjük egymást felfelé. Élő szeretetszövetségben járunk házastársunkkal és Jézussal, mint Zakeus.

Bátorság. Újrakezdés. Tovább lépés, tovább szeretés, tovább szeretés. Házastársi szeretet. Isten ereje, Mária közbenjárása. Így jutunk fel a hegycsúcsra és kapjuk ajándékba a végtelent. Mi is segíthet nekünk a mászás küzdelmében?

Tudatosítsuk, hogy a bátorság (és a gyávaság is) elsősorban viselkedésforma. Így ír egy pszichológus: „A bátor ember tökéletesen tudatában van annak, hogy ő a megfelelő személy, a megfelelő helyen és időben, a megfelelő feladatra. A bátorság az az erény, amellyel mindig észre vesszük az esélyeinket és élünk is vele.” Tehát a bátorság tudatos választás, jól kialakított látásmód. A Bibliai Lexikon szerint „erény, mellyel az ember nehéz helyzetekben, fenyegető rosszal vagy veszéllyel szemben is helyt tud állni; a sarkalatos erények egyike.” Vagyis a bátorság erény, kialakított készség. Tehát trenírozható. Testünk csontrendszerre adottság, de izmainkat jelentősen megerősíthetjük. Lelki alkatunk adott, de a bátorság fejleszhető, erősíthető. Kentenich atya Dachau előtt a „félelemre trenírozta magát”. Nagy segítség lehet félelmeink leleplezése (szentgyónásban, beszélgetésben lelkivezetőnkkel, csendes imában), hiszen ha azonosítjuk őket, gyakran legyőzésük stratégiája magától adódik, vagy legalábbis egyértelműen kialakítható.

A napi újrakezdéshez nagy segítséget jelenthet olyan emberek életének, küzdelmeinek, mindennapjainak, megfutamódásainak, ismételt nekibuzdulásainak a tanulmányozása, akik nagy dolgokat vittek végbe. Sportolók, tudósok, üzletemberek. És a szentek. Kis Szent Teréz a mindennapi kis „igenek” által jutott el a szeretet magas fokára. Batthyány-Strattmann László minden napot Istennel kezdett, majd tudatosan törekedett arra, hogy a tegnapihoz képest aznap kicsivel többet tudjon másoknak adni. És minden nappal előre lépett. Tudatosítsuk, hogy a továbblépés lehetősége bennünk van. Nap mint nap tudatosítsuk, hogy a hegyre feljutni nehéz, mert ilyen a hegy természete; az élet nehéz, mert ilyen! És ne csak tudatosítsuk, hanem törekedjünk ennek teljes elfogadására! Nap mint nap tudatosítsuk, hogy Isten naponta csak apró előrelépéseket kér.

Fájdalmaink, gyöngeségeink, elakadásaink az úton az Istennel való találkozás lehetséges pontjai. Meg kell tanulnunk „igent” mondani gyöngeségeinkre, határainkra, bukásainkra, krízishelyzeteinkre, mert Kentenich atya már említett sorai alapján ilyenkor növekszünk a leggyorsabban. Gyakorlással tudatosítanunk kell, hogy ezek életünk részei, és ha így képesek vagyunk igazán mélyen Istennel találkozni, akkor haladunk érdemben. Időnként nagyon fontos, hogy a továbblépéshez egyszerűsítsünk, szelektáljunk. Többször hallottuk azt a stratégiát, hogy ehhez le kell ülni, fontossági sorrendben felírni „dolgainkat” (vágyak, tervek, feladatok, tennivalók), majd a lista felső egynegyedénél egy vonalat húzni, és ami alatta van, azt elfelejteni. A példabeli csodagyerek is rengeteg dologról lemondott, látszólag majdnem mindent elveszített; csak így tudott igazán gazdagodni.

Beszélgetések során nemritkán felvetődik, hogy „jó, meg kell tanulni igent mondani gyöngeségeinkre, gyakorlással tudatosítani kell, hogy ezek életünk részei, de sokszor nem megy!” (És nem egyszer bosszant minket, hogy nagyon sikeres nem hívó embereknek pedig „megy”.) Zakeus története rávilágít arra, hogy mitől más és különleges az istenkereső ember küzdelme. Kentenich atya három lépést említ vele kapcsolatban: 1. lelki

tartás = hozzáállás, attitűd (belső elégedetlenség és törekvés felfelé) 2. találkozás (ami mélyre hatoló és átformáló) 3. áldás. A hegynek neki sem induló, kényelmes (csak a biológiai, fizikai igényeinek élő) ember mind a hármát nélkülözi. A kulturális, mentális elképzeléseiket megvalósító, nagyot alkotó, sikeres emberek lelki tartása bizonyosan nagyon erős, hozzáállásuk példaértékű. Sokszor személyiségüket alakító találkozás(ok) vezették őket erre az útra. Természetfölötti áldásban azonban nem részesülnek. Pedig életünk a transzcendensből indul és oda is tart. A hegycsúcsra eljutó lelki ember kivételesen erős vágyat és törekvést kap a szívébe, amit az Istennel való egészen személyes szívbeli találkozás és az Úr minden anyagi valóság-nál erősebb áldása táplál.

A csak a biológiai, fizikai valóságot elfogadók számára a darwini-freudi emberkép a szeretetet a másik emberre irányuló vágykielégítésként vezeti le. Számukra a szeretet csupán átlényegített ösztönkielégülés. Sokan ennél igényesebbek, számukra a szeretet elkötelezettséget, érzelmi ráhangolódást is jelent. Az igazi házastársi szeretet bibliai képe azonban ennél is többet mond és magasabbra mutat, egészen a teljes életközösséget vállaló önfeláldozásig (érosz – filia – agapé). Erre is csak az képes, aki felfelé törekszik, személyesen találkozott Istennel és fogadta az Ő áldását.

A legfontosabb, amit ehhez adnunk kell: az időnk. Plébánosunk egyik prédikációjában azt mondta: „Egész életünk sikere, lelki fejlődésünk azon múlik, mennyi időt töltünk kettesben Istennel.”

Adjunk időnkéből Istennek, és többszörösen megtérül! Legyen eszményképünk, amit minden reggel felidézünk, magunk elé tárunk, és ami az egész napi hozzáállásunkat, lelki viszonyulásunkat, ezáltal egész életünket meghatározza. Keressük Istent napról napra, a hétköznapi apró történéseiben és örömeiben (pl. Placid atya a Gulágon társaival abban versenyzett, hogy ki tud egy nap több apró örömet összeszedni), legfőképp pedig keressük Őt a csendben. Engedjük, hogy szívével meg-

érintse szívünket. Naponta kérjük áldását, és hogy azt fel tudjuk ismerni és el tudjuk fogadni.

Kentenich atya egy sajátos hegyi utat mutatott nekünk, amelyen házastársunkkal és Máriával együtt élő szeretetszövetségben vándorolhatunk. Házastársunkat tovább szeretjük, újra, ismételten és jobban. Házastársunkat tovább szeretjük az ő egyéni útján. Nap mint nap áldjuk őt. És bármilyen nehézség, krízis, útelágazás, váltóállítás esetén mondhatjuk, sőt mondanunk kell neki: „Nem baj, akkor is szeretlek!”

KORSZERŰ SZENTEK

A hétköznapiakban rengeteg dolog köt le bennünket, a munkánk, a családjaink, a feladataink... Bár szeretnénk Istenhez igazán közel kerülni, szeretnénk szentek lenni, a hétköznapiak sűrűjében sokszor nincs időnk ezzel foglalkozni. A mindennapi teendőink mellett a legtöbbször nincs energiánk már az eszményeinkkel törődni.

Másrészt rengeteg nehézség ér el bennünket: barátaink, ismerőseink szereteteink betegsége, halála; válás; sérült sokadik gyermek érkezése; nehéz munkahely... Hogyan lehet ilyen helyzetben szentté válni?

Teréz anya loreto nővérként is azt kereste, hogy kerülhetne még közelebb az Istenhez. A jézusi „Szomjazom!” mondat hatására ment az utcára, szolgálni a legszegényebbeket. Később, mikor mozgalma már nemzetközi lett, arról kérdezték, hogyan tudott ekkora szervezetet létrehozni. Teréz anya azt válaszolta, hogy nem akart ő nagy dolgot alkotni, a célja mindig az volt, hogy kis dolgokat tegyen nagy szeretettel, meglássa Krisztust minden emberben. Talán a mi „szentté válásunk” is elkezdődhet így, hogy kis dolgokat teszünk nagy szeretettel. Például ha a társam, gyermekem szól hozzám, akkor leteszem az újságot, vagy lecsukom a laptopot, és teljes figyelmemet neki adom.

Kentenich atyánál hasonlót olvashatunk: tegyük a megsokkottat szokatlanul jól. Ott próbáljunk meg kiválónak lenni, ahová a Jóisten helyezett.

Mindannyian vágyunk arra, hogy hősök legyünk, hogy halálunk után majd utcákat nevezzenek el rólunk, vagy emlékezetes nyomot hagyjunk a világban. Várjuk a dicsőséges pillanatot, amikor kitűzhetjük a zászlót a vártoronyra, vagy felfedezhetjük az emberiséget veszélyeztető betegség gyógyszerét. A valóság ezzel szemben az, hogy a hőssé válásunk pillanata hétfőn reggel hatkor érkezik el, amikor fel kéne kelniünk...

Nem elérhetetlen, eszményi távolságban lévő cél, hogy kis dolgokat tegyünk nagy szeretettel. Hogy a megszokott feladatainkat szokatlanul jól végezzük.

Azonban előfordul, hogy kudarcot vallunk.

Elemi tapasztalatunk az, hogy próbálunk jobbak lenni, de sokszor nem sikerül. Ugyanazt a hibát újra és újra elkövetjük. („Tudom a jót, de teszem a rosszat.” Szent Pál)

Szeretnénk még közelebb kerülni az Istenhez, de olykor az ellenkezője sikerül. Eszünkbe juthat ilyenkor a vizsgázó diákról szóló vicc, akihez így szól a professzora: „Jöjjön közelebb! Jöjjön még közelebb! Jöjjön legközelebb!” Ha nekünk sem sikerül: sebjaj, majd legközelebb!

Kentenich atya azt tanítja, hogy a szentség annyi, mint minden nap bátran újra kezdeni. Az életszentség útja nem töretlen felemelkedés, hanem folyamatos küzdelem. Ha így tekintünk a szentté válásra, akkor kirajzolódik előttünk, hogy mi mit tehetnénk a saját életszentségünkért.

Magunk körül rengeteg példát látunk a modern szentté válásra. Egy félig-meddig magára hagyott feleség – akinek a férje már majdnem elköltözött otthonról egy másik nőhöz – tovább szerette társát ebben a fájdalmas helyzetben, napról napra. Újra és újra meg tudott bocsátani, újra és újra esélyt tudott adni a társának. A közösség háttérimája, sok böjt és kegyelem segítségével így újra tudták kezdeni a házasságukat. Másik példa számunkra az az anyuka, aki napról napra igent mond a negyedikként érkezett sérült gyermekével való iszonyú fárasztó munkára, óráról órára szolgálja a rábízott életet, szeretetének, életerejének, testi-lelki kapacitásának teljes bevetésével.

Nem a tökéletesség a vonzó, hanem a tökéletességre irányuló törekvés. A tökéletesség önmagában távoli, nem motiváló, hiszen egy hibátlan emberhez nem tudunk kapcsolódni, annyira nem a mi szintünk, túl távoli példa, nem olyan, mint mi. Vagy egy másik vonatkozásban: ha csak a tökéletességet mutatjuk és követeljük gyermekeinktől, csupán kíméletlen maximalistákat nevelünk.

Kis Szent Teréz összehasonlította magát nagy, híres szentekkel, s megállapította: „köztük és köztem ugyanaz a különbség, mint az égevesző hegycsúcs és a hitvány homokszem között.” De nem adta fel, határozottan tudta, hogy kicsisége ellenére is szent lehet. A Szentírásban a következő mondatokat találta: „Ha valaki egészen kicsi, jöjjön hozzám!” (Péld 9,4) és „Mint ahogy az anya ringatja gyermekét, úgy vigasztallak meg én téged, keblemen hordozlak majd, és a térdemen ringatlak téged.” (Iz 66,13) Ettől kezdve nem akart nagygyá válni, hanem minden időben, minden helyen, minden körülmények között igyekezett azt tenni, amire képes, amit Isten vár tőle. Ez a kis út mindenki számára azt jelenti, hogy saját adottságait, körülményeit felhasználva kell az életszentségre eljutni.

Boldog Chiara Luce Badano (1971-1990, az „Egy közülünk” c. életrajzi film főszereplője) rákos fiatal lány megmutatta, hogyan lehet súlyos betegség ellenére is életvidámnak lenni, mások számára erőforrássá válni. Egy fiatal mondta róla: Chiara élete jó példa arra, hogyan lehet korunkban is szentté válni. Ha neki sikerült, akkor miért ne sikerülhetne nekünk is?

„Amire korunknak leginkább, hogy azt ne mondjam, kizárólag szűksége van, azok az új szentek – nagy, meggyőző, magukkal ragadó szentek –, ha pedig másképpen akarunk fogalmazni, akkor az új emberek, egész emberek, új keresztények, igaz, belülről táplálkozó, tökéletes keresztények.” (Kentenich atya) Előttünk tehát a feladat.

Tilmann atya azt mondta, hogy a Jóisten a családjainkba helyezi a korproblémákat, hogy megérleljük az azokra vonatkozó krisztusi választ: „Hogy képez ki a Jóisten családreferenseket? Engedi, hogy megéljék a gyengeségeiket. Minél több gyengeségünk van, minél többet hibázunk az egymással való kapcsolatunkban, annál többet tanulunk. Annál erősebb lesz a törekvésünk a javulásra. És ha a szívünk elítél is bennünket, Isten nem ítél el. Isten kiképez bennünket a gyengeségeinken keresztül. Az életünk így egyre gazdagabbá válik.”

A szentség nem egy steril állapot, hanem azt jelenti, hogy nagyobb a szeretetünk, mint a vétkeink. Tisztában vagyunk

gyengeségeinkkel, bűnösségünkkel. Gyarlóságunknak teljesen tudatában vagyunk, de bízunk Isten szeretetében.

„Az igazi keresztény igent mond határaitra, kicsinységére, de bizalommal veti magát az Atya karjaiba, s így úrrá lesz aggodalmain, míg a modern pogányok, akik nem ismerik ezt az összefüggést, begörcsösödnek magukba, s életük előbb vagy utóbb széttörik.” (Kentenich atya)

Nagy erőt ad nekünk Péter példája: háromszor is megtagadta Jézust, nem volt ott a kereszt alatt sem, mégis ő lett a szikla, ő lett az az ember, akire Krisztus az Egyházát bízta. A bűn elkövetése után újra tudott kezdeni, mert bízni Isten irgalmában.

Schönstattban megtanultuk, hogy a mai világ dolgait nem elvetnünk kell, hanem meg kell keresztelnünk, keresztényként használnunk. A technikai eszközök megszentelésére jó példa Szent II. János Pál, aki olyan bátran használta a médiát. Vagy Ferenc pápa, akinek félórával a megválasztása után már volt facebook profilja, és azóta is rendszeresen posztol ezen a közösségi portálon. Meg kell szentelnünk a modern kor eszközeit, Istennek tetsző módon használni azokat, az Ő szolgálatába állítani, tisztán látni az előnyeit és a hátrányait, a lehetőségeit és a veszélyeit.

Sokat tanulhatunk Ferenc pápa szavaiból:

„Szükségünk van reverenda és fátyol nélkül szentekre. Szükségünk van farmeros és tornacipős szentekre. Szükségünk van szentekre, akik moziba mennek, zenét hallgatnak, és barátaikkal sétálnak. Szükségünk van szentekre, akik Istent teszik első helyre, de az egyetemen is kitűnnek. Szükségünk van szentekre, akik időt találnak a mindennapi imára, és képesek a tiszta szerelemre, vagy a tisztaságot megszentelik...

Szükségünk van korszerű szentekre, XXI. századi szentekre, akik erre a korszakra alkotják meg a lelkiségüket. Szükségünk van olyan szentekre, akik el vannak kötelezve a szegények iránt és a szükséges szociális változások iránt.

Szükségünk a világban élő szentekre, a világban megszentelődő szentekre, akik nem félnek a világban élni. Szükségünk van kólát és hot-dogot fogyasztó, internetező és Ipodot használó szentekre. Szük-

ségünk van olyan szentekre, akik szeretik az Eucharisziát, és nem szégyellnek a hétvégén sört inni vagy pizzát enni barátaikkal. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik a mozit, a színházat, a zenét, a táncot, a sportot. Szükségünk van társaságot kedvelő szentekre, akik nyitottak, normálisak, barátságosak, vidámak és jó barátok.

Szükségünk van olyan szentekre, akik e világban élnek, és meg tudják ízlelni a világ jó és tiszta dolgait, de mégsem világiasodnak el... Legyünk hát ilyenek!"

A modern kornak új, korszerű szentekre van szüksége. Olyan vonzó példaképekre, akikben mintegy megtalálhatja saját vágyainak beteljesedését. (Kentenich atya)

Nagy bizalommal töltenek el minket Pio atya szavai: „Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak, és bizony helyes lenne erősebben kérniük hathatós oltalmát országukra!” (Pio atya)

A SZERETETSZÖVETSÉG, MINT CSALÁDSZENTELÉS

Kentenich atya

előadása házaspároknak Milwaukeeban 1956. március 25-én

Kedves Schönstatt-családom!¹

A kis, szerény ünnepségnek, amely egyesít itt ma minket, sajátos, szinte azt mondanám: egyedülálló jellege van. Mit jelent ez a sajátos jelleg? Ez az ünnepség kétségtelenül más, mint az előző, melyet itt együtt ünnepeltünk. Miben is áll a mostani ünnepségnek ez a sajátossága? A szeretetszövetség, mely ma megkötésre kerül, pontosan olyan, mint a február 2-i volt.² Igen, mégis miben is különböznek?

Ehhez csak pontosabban meg kell néznünk a szövetséges társakat, akik ma itt állnak előttünk és a Szűzanya előtt. Ha mindnyájukat egyenként megnézzük, azt látjuk: ma családszentelés történik, kölcsönös családszentelés. Ez azt jelenti: ma egy egész család pereputtyostól szenteli magát a kedves Istenanyának, és a Szűzanya szeretetszövetséget köt ezzel a családdal.

Ezt a szentelést, ezt az ünnepséget egyedülállónak, nemcsak sajátosnak nevezem. Mit akar ez valóban jelenteni? Most történik először, hogy itt egy ilyen szentelést, egy ilyen szeretetszövetséget ünneplünk. Azt mondom: Ez az első alkalom, hogy egy egész család ajándékozza magát a szeretetszövetségben a Szűzanyának.

És bizony nem nehéz elképzelnem, milyen meleg tekintettel néz ma a Szűzanya erre a családra. Hiszen tudja, hogy az Üdvözítő milyen nagyra értékelte a családot. Harminc évet szentelt az Ő fiatal életében a családnak. És a Szűzanya maga is ott, ahol földi életében, mint a kegyelem közvetítője lépett fel,

1 A szentélyben hangzott el a beszéd.

2 Ez volt az első alkalom, amikor egy egész család, férj és feleség, a Horning házaspár születendő gyermekükkel együtt kötöttek szeretetszövetséget.

meglátogatta, és kegyelemmel töltötte el a családokat.³ És Ő tudja, hogy a világot, melynek megújításában segítenie kell, ma is csak megújult, megszentelt családok által lehet megújítani.

Ő az egész családot szeretné, nemcsak a szülőket, hanem a fiatalok nemzedékét is. Ő mindkettőt szeretné; és mindkettővel szeretne szeretetszövetséget kötni. Ő éppen olyan jól tudja, mint mi: akié a fiatalság, azé a jövő. És nem hiába mondja nekünk az Alapítólevélben: A fiatal szíveket szeretném magamhoz vonzani, és használható eszközökké nevelni őket a kezemben. Magától értetődőnek tartom, hogy a Szűzanya ma nagyon meleg tekintettel néz a fiatal családra.

Úgy gondolom, a kívánságukat teljesítem, ha a továbbiakban azon leszek, hogy a szentelés előtt egy ilyen családszentelésnek az egész jelentőségét kifejtsem. A legjobb bizonyára az lenne, ha belemélyednék Önökkel egy kicsit a Szentírásba. Van vajon a Szentírásban szemléltető tanítás mindarra a jelentőségteljes folyamatra, melyet egy ilyen családszentelés magában foglal? A Szentírás nem beszél ugyan családszentelésekről. Látogatásról beszél.

A Szentírásból három látogatást szeretnék kiemelni, és ezzel a szemléltető tanítással tisztázni és megmagyarázni, milyen jelentőséggel bír egy ilyen családszentelés. Milyen is ez a három látogatás? Mely családoknál történik látogatás? Itt van mindjárt az első, a vámszedők fejének, Zakeusnak a családja. Majd másodszor Zakariás házában, családjában történik látogatás. Harmadszor látogatás történik a galileai Kánában, a fiatal házaspár családjában, házában.

Látják, itt egyidejűleg megjelenik egy idősebb és egy fiatal család jelképe. Az egyik család, Zakariás családja: már érett. A férj és a feleség már öregek, előrehaladott korúak voltak. A másik család még fiatal család volt, még csak a családdá válás állapotában. Három családlátogatásról van szó. Megtekintjük egy kicsit ezt a három látogatást egészen nyugodt pillantással.

Elsőként tehát Zakeushoz megyünk. Három gondolatot akarunk itt röviden megfontolni.

³ Jn 19,26-27

Először megnézzük a tényállást, majd rákérdezünk az értelmezésre, és harmadszor az áldásra.

Tulajdonképpen mindannyian ismerjük a történetet, az eseményt. Az Üdvözítő elkezdte a nyilvános működését. Csodát csodára művel. A csodákkal akarja bizonyítani, hogy ő a Megváltó, Isten, Istenember. A nép sokasága tódul utána. A tudósok, a „kapitalisták” nagyjából tudni sem akarnak róla.

De itt van a vámosok egy főnöke, Zakeus a neve. Kifejezetten állítja róla a Szentírás: tehetős ember.⁴ Úgy mondanánk, hogy kapitalista. Sokat hallott az Üdvözítőről, és igényli a vele való találkozást. Megtudja, hogy azon az utcán fog elhaladni. De mivel alacsony ember volt, félt attól, hogy nem fogja látni a tömegben, amikor Jézus elhalad a közelében. Ezért előreszalad a tömeg előtt, és felmászik egy fára. Mindenképpen szeretné látni őt. Persze azt is akarja, hogy Jézus is lássa őt.

Az Üdvözítő megy el a fa mellett, felnéz, látja Zakeust, majd megkéri: Gyere le a fáról, a vendéged akarok ma lenni! A néptömeg körülötte csodálkozik: Hogy lehet az, hogy ez a megváltó egy bűnös embernél vendégeskedik? Mit válaszol az Üdvözítő? Nem törődik a nép megjegyzéseivel. Igen, kimondja a felettebb jelentőségű szavakat: „Ma üdvösség köszöntött erre a házra! Az Emberfia azért jött, hogy megszabadítsa bűneiktől a bűnösöket”.⁵ Látják, ez a látogatás. Zakeus házába látogat az Üdvözítő.

Ha most a tényállást, a helyzetet szellemileg pontosabban vizsgáljuk, akkor meg kell különböztetnünk: először a lelki tartást, aztán a találkozást, és végül az áldást.

Látják, a tartás: Milyen volt Zakeus lelki tartása? Egy sajátos tartás. Már említettem: kapitalista volt, nagyon jómódú. De nem volt ennek a gazdagságnak, az anyagiaknak a rabja. Szabad volt a pénzhez és javakhoz, a földi dolgokhoz való rendetlen ragaszkodástól.

Bizonyítsuk ezt be? A Szentírás világosan leírja, mit mond Zakeus az Üdvözítőnek: „Íme, Uram, vagyonom felét a szegé-

⁴ Lk 19,1-10

⁵ Lk 19,10

nyeknek adom, és ha a szolgálatomban, a hivatalomban valamilyen jogtalanságot követtem el, akkor nem csak ugyanannyit, hanem négyannyit adok helyette.”⁶ Tehát világos: habár gazdag volt, nem ragaszkodott rendetlenül a gazdagsághoz, a földi dolgokhoz. Látják, ezért jelképes is: elhagyja a földet, felmegy a magasba, fel akar mászni a fára.

Még egyszer rákérdezek Zakeus tartására, lelki tartására enél a találkozásnál. Látják: habár gazdag és jómódú volt, nem volt az anyagiak rabja, bensőleg elégedetlen volt saját magával, és egy egészen erős törekvés volt benne fölfelé, valamire, ami magasabb, valamire, ami szellemi, valamire, ami vallásos, valami mélyre.

Ez ma is előfordul nem ritkán az életben, hogy olyan emberek, akik anyagilag nagyon jól állnak, bensőleg nagyon is elégedetlenek. Azaz, pénz és vagyon nem tesznek boldoggá. Pullmanról,⁷ a vonatokon használt fekvőalkalmatosságok feltalálójáról beszélnek például. Milliomos, multimilliomos volt nyilvánvalóan. Egyik nap lát egy egyszerű munkást, ahogy az olyan egész elégedetten fogyasztja az ebédjét. Pullman ezt gondolta magában: Ó, ha egyszer én is ilyen elégedetten és nyugodtan tudnék enni, mint ahogy ez az egyszerű munkás! Menynyi bajom, gondom van azzal, hogy a tőkémeket megtartsam és gyarapítsam! Egy nyugodt percem sincs.

Ugyanezt mondják az ágyú-királyról, Kruppról⁸ is. A nagyapja gyomorrákos volt. Ő szintén milliomos volt és pénzt pénzre halmozott. De semmit nem tudott enni. Amikor evett, mindig attól kellett félnie, hogy elrontja a gyomrát. Ezért, amikor látta az egyszerű munkásait enni, mindig elégedetlen volt, és ezt mondta: „Mit kezdjek a millióimmal?”

Látják, pénz és vagyon magában véve nem tesz boldoggá. Ezt találjuk Zakeusnál is. Érezzük, ő nem volt az anyagiak rabja, és ezért az erős fölfelé vágódás. A Szentírásban felettébb

⁶ Lk 19,8

⁷ George Mortimer Pullman, 1831-1897, amerikai üzletember, az első hálókocsi megépítője

⁸ Alfred Krupp üzletember, 1812-1887

világosan ez áll: Mindenképpen látni akarta az Üdvözítőt.⁹ Egyszerűen találkozni akart vele. Miért akart találkozni vele? Azt remélte, hogy választ kap tőle a sürgető kérdésre: Tulajdonképpen hogyan is válhatnék boldoggá? Látják, ilyen volt Zakeus lelkülete.

És hogy néz ki a találkozás? Ó, itt megint csak a Szentírást kell kérdeznünk. Ez egy kölcsönös találkozás. Zakeus sietve felmászott a fára. Nem izgatta magát: A tömeg, mit is mondhat a tömeg? Én, egy gazdag ember, most az ismeretlen ember miatt fölmászok a fára, és látni akarom őt, látni bármi áron!

Tehát nagy vágyakozással néz le a közeledő Üdvözítőre. És mit csinál az Üdvözítő? Felnéz, és ránéz Zakeusra. Két szempár találkozott, és a két tekintet egymásba fúródott. Szív szívvel találkozott. Ők ketten szeretetszövetséget kötöttek egymással. És amit az Üdvözítő szeme mondott, azt most még a szája is kifejezte: Gyere le gyorsan a fáról, mert ma a te vendéged akarok lenni! – Amilyen gyorsan felmászott Zakeus, le is jött! – Az Üdvözítő azt mondja neki: Gyere gyorsan újra le! Ma a Te vendéged akarok lenni.

Látják, a szeretetszövetség ezzel véglegessé vált. Az Üdvözítő tehát egész nap nála akar maradni, hogy megszilárdítsa a vele kötött szeretetszövetséget. És az Üdvözítő tudja, hogy az emberek zúgolódnak, amiért ilyet tesz. Pont úgy, mint ma is. Ha egy kapitalista ma valami jót csinál, megindul a szóbeszéd: valamiben sántikál, valamiben mesterkedik, megvannak a kapitalista szándékai. De ez mégse van így minden esetben, mint ahogy ezúttal sem. És ekkor jön a nagyszerű kijelentés. Mit mond az Üdvözítő? Ma üdvösség köszöntött erre a házra! Mit jelent az, hogy erre a házra? Üdvösség köszöntött erre az egész családra. Tehát nemcsak Zakeusra, hanem egész házára, egész családjára.

A Szentírás ezt gyakran mondja. Az apa irányítja a családot, ő határozza meg a család magatartását. Megfigyelhetjük ezt később is, amikor a királyi tisztviselő jön az Üdvözítőhöz, hogy gyógyítsa meg a fiát. Az Üdvözítő meggyógyította a fiút,

⁹ Lk 19,3

és erre föl a tisztviselő hitt. És mivel ő volt az apa a családban, aki meghatározza a család egész magatartását, azt olvashatjuk: „És hívó lett egész háza népével egyetemben.”¹⁰

Tehát miféle találkozás volt ez? Szeretetalálkozás az Üdvözítő és Zakeus egész családja között.

És hogyan hangzik az áldás? Hogyan hatott ki az áldás? Utána az Üdvözítő elment a családtól, külsőleg elhagyta őket. De bensőleg a család hozzá, és a vele való szövetséghez hű maradt. A hagyomány szerint Pál apostol később püspökké szentelte Zakeust.¹¹ És feltételezhetjük, hogy az egész család megőrizte az Üdvözítő iránti hűséges szeretetet. Mert a Biblia szerint az apa az egész családot jelképezi.

Ma üdvösség köszöntött erre a házra! Melyik házra gondolkol most? A Horning családra. Ma erre a házra, erre a családra üdvösség köszöntött. Mert az egész család befogadja ma az Üdvözítőt. A Szűzanyával kötött szeretetszövetség végül is az Üdvözítővel kötött szeretetszövetség.

Ha gondoljuk, megállhatunk itt, és a korábban felvázolt pontjainkat újra kidolgozhatjuk.

Rákérdezzünk

- először is az érzületre,
- másodszer a találkozásra
- és harmadszor az áldásra.

Tehát milyen az érzület? Ha az apa érzülete irányadó az egész család érzületére vonatkozóan, akkor világos számunkra. Zakeus tehetős volt. Mit találunk ebben az esetben? Ugyanakkor nem volt Zakeus az anyagiak rabja. Azon volt, hogy gyarapítsa a vagyonát, de nem volt a rabja, rendre jótettet cselekedett. Vagyon felét a szegényeknek ajándékozta.

Az összehasonlítás adja magát: Mennyi jót tesz ez a család a szegényeknek, az Egyháznak!¹² És mennyire távol tartja magát az egész család a modern anyagiasságtól! Ez nem azt jelenti, hogy nekünk, mint Schönstatt gyermekeinek és Schönstatt-

10 Jn 4,53

11 Josef Schmid, Zacchaeus, Lexikon für Theologie und Kirche, Freiburg, 1965

12 A Horning család

családnak nem szabadna gazdagnak lennünk. De nem ragaszkodhatunk rendetlenül a mammonhoz, a gazdagsághoz.

Hogyan néz ki itt Amerikában a modern anyagiasság? Csak két szót kell előhoznom:

Először „életszínvonalizmus”, aztán másodsor sportfanatizmus.

Mit értek életszínvonalizmus alatt? Ez egy erős hajtóerő az életszínvonal folytonos magasabbra és magasabbra emeléséért: egyre magasabbra és magasabbra! Ezt az életszínvonalat mintegy vallást, mint Istent felfogni és imádni. Magától értetődő, hogy mindenkinek a társadalmi helyzetének megfelelően kell élnie. Világos: aki gazdaságilag a jobb módúak közé tartozik, más autóval jár, mint a többiek. De azért itt különbség van aközött, hogy valaki a lehetőségeinek megfelelően él, és aközött, hogy az életszínvonalhoz, mint valami bálványhoz, valláshoz kötözöttségben él. Ezt nem nehéz megállapítani egy családról.

Egy másik modern bálvány, egy valláspótlék, az a sportfanatizmus. Látják, az világos: a fiataloknak sportolniuk kell. Egy egész nemzet sportolhat. Igen, egy fiatal számára a sportnak nagy jelentősége van, kifejezi, hogy birtokolja a saját személyiségét. De nem ezt értem sportfanatizmus alatt.

Ahogy a sport ma Amerikában kifejlődött, az egy passzív és közösségi sport. Látják, egyrészt: ésszerű üzemeltetés a munkában. És másrészt a sport által egy, az amerikai népben leledző titokzatos mélység egyre jobban felszínre nyomul. Ez a szívnek egy titokzatos hajlama, hogy valahol egészen odaadja magát. Régebben ez az Isten volt, akinek az ember, és akinek egy keresztény nép egészen odaadta magát. És manapság ezek földi dolgok, a sport. Csak figyeljük meg egyszer, hogyan viselkedik az egész nép, amikor a nagy sportesemények zajlanak. Hasonlítsák össze itt a látogatást és a templomba menést. Nem úgy van, mintha nem vehetnék részt ezeken a sporteseményeken is, nem örülhetnék nekik. De az, amit nekünk nem szabad: a sportot nem szabad valláspótléknak, Isten helyettesítőjének felfogni.

Látják, észreveszik, ugyanaz a magatartás itt és ott (Zakeusnál és az itt jelenlévő családnál): gazdagság, de belső függetlenség a gazdagságtól. Erős vágyakozás felfelé, mindig Istennél lenni és a földi dolgokon át megtalálni az utat Istenhez. Ez a lelkület tehát mindkét helyen ugyanaz. És a találkozás? Ma üdvösség köszönt e házra! Ma a Szűzanya különleges védelmébe veszi ezt a családot, és teljesen Istennek, az Öröknek és Végtelennek szeretné ajándékozni és szentelni. És mi legyen, és mi lesz, mi kell, hogy legyen az áldása egy ilyen látogatásnak? Hasonló, mint Zakeus családjában, szent élet a mai felületes világban, a mai elvilágiasodott világban.

Kinyithatom a Szentírást másodszor is? Egy második látogatás. Kit látogatnak meg itt? Megint egy családot, Zakariás családját.¹³

Ismerjük a helyzetet: Zakariás és a felesége gyermeket szerettek volna. Imádság és könyörgés éveken át nem érte el a célját. Végül, amikor már mindketten öregek voltak, a Jóisten igent mondott nekik. Egy angyal jelent meg Zakariásnak, hogy felhívja erre a figyelmét. De Zakariás nem hitt. Ezért büntetésképpen megnémult. És a fiút Jánosnak nevezzék majd.

Ma – ugye az angyali üdvözlet ünnepe van – egy angyal megjelent az Istenanyának: unokatestvéred gyermeket vár. És a Szentírás azonnal azt is írja, hogy a Szűzanya sietett a hegyeken át, hogy szolgálatára legyen rokonának a szülésnél.¹⁴ Látják, mi történik itt? A Szűzanya meglátogatja Zakariás családját.

Nézzük újra a részleteket: először a lelkület, másodszor a találkozás, harmadszor az áldás. Milyen hozzáállással sietett a Szűzanya a hegyeken át? Ez a kegyelem-közvetítő magatartása. Jót akar odaát cselekedni: földi jót, de lelki jót is.

És most a találkozás. Alighogy belépett a Szűzanya a házba, és a házra többszörös áldás szállt Istentől.

- Először a feleség prófétálni kezdett,
- másodszor a férj újra tudott beszélni,

13 Lk 1,5-80

14 Lk 1,39

- harmadszor a gyermek megszentelődött és megmozdult édesanyja méhében.

Látjuk, hogy a feleség profétálni kezd. Mély bepillantásra tesz szert az egész természetfeletti rendbe. És minden, amiről eddig nem tudott, teljesen világos lesz neki: ez a Mária, aki ott áll, hogy segítsen neki, Istenanya lett. „Hogyan lehetséges, hogy Uramnak anyja jön hozzám?” És ezért: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a Te méhednek gyümölcse.” És végül: „Lásd, mihelyt meghallottam köszöntésed szavát.” Kinek kell itt köszöntenie először, kinek kell beszélnie először, kinek kell először a szeretet jelét adnia? A Szűzanyának kellett jönnie. „Az örömtől megmozdult méhében a gyermek. Boldog vagy, aki hittél...” Látják, ezáltal a Szűzanya egész személyisége és az üdvösség tervében betöltendő szerepe megvilágosodott Erzsébetnek.

És a férj? Azonnal megszabadul a némaságtól.¹⁵ Áldani kezdi az Urat. A családja nevében teszi ezt. És, ha elolvassák, hogyan magasztalta az Urat, meglátják: ő is mélyen belelát az üdvösség egész rendjébe. Lát egy csomó dolgot, amit a többiek nem látnak. Látja Isten irgalmasságát az ő népében és az egész világon. És felismeri fiának, Jánosnak a szerepét az üdvösség egész rendjében: A Magasságbeli prófétája lesz majd, előtte jár majd, és előkészíti az Úr útját. Látják: a Máriával való találkozás istenáldás!

És a gyermek? Még anyja méhében van. Megmozdul. Ahogy Zakariásnak megmondták: „Már anyja méhében a Szentlélek fogja eltölteni.”¹⁶ És most, amint a Szűzanya jön, és köszönt, a gyermek az anyja méhében megszabadul az eredeti bűntől. Ezért van az a szokás az Egyházban, hogy János születésnapját is megünneplik, nemcsak a halála napját.¹⁷ A katolikusok ragaszkodnak ehhez az eseményhez, és hozzászoktak, hogy már az anyja méhében levő gyermeket a kedves Szűzanyára bízják.

¹⁵ Lk 1,63-64

¹⁶ Lk 1,15

¹⁷ János születésnapjának ünnepe: június 24., halálának napja: augusztus 29.

Látják, ez az Istenanyával való találkozás ebben a családban. És mit tekinthetünk a találkozás tartós gyümölcseinek, tartós áldásának? Az egész család szent családdá vált. Látják, ezért beszélünk *Szent Zakariásról*, *Szent Erzsébetről* és *Szent Jánosról*.

A mai ünnep sajátossága miatt úgy gondolom, hogy kicsit közelebbről meg kellene szemlélnünk Szent Jánost mint a *Szent Jánost*, akit Isten ez által a szerető találkozás által felemelt. Hogyan áll előttünk ma Szent János, mint gyermeke ennek a családnak? Mint egy életerős férfiú és egy érzékeny, érintetlen, szűzies tisztaságú személy. Mit jelent az, hogy életerős férfiú? Csak el kell olvasnunk, mit mondott róla később az Üdvözítő. Nem megmondta-e már előzőleg az angyal Zakariásnak, hogy „nagy lesz az Úr előtt”!? Miben áll Szent János nagysága?

- Nagy az Isten iránti nyitottságban,
- nagy a kicsiségben,
- nagy az érett mivoltában,
- nagy a tisztaságban,
- nagy a gazdagságban.

Teljesen nyitott Isten és az isteni iránt. Látják, ez az igazi életszentség, nyitottnak lenni Isten és az isteni iránt. Manapság a nagyság és a gazdagság egészen mást jelent. Az emberek a tudomány zsenialitása, a művészet zsenialitása, a technika és az ipar zsenialitása felé nyúlnak. Természetesen a szent is lehet egy ilyen zseni. De ez a zsenialitás nem teszi őt szentté. Mi teszi szentté? Mi teszi gazdaggá? Az Isten iránti nyitottság, minden mögött a Jóistent látni, állandóan érintkezésben és kapcsolatban maradni Istennel.

Látják, Szent János gazdagsága: állandóan érintkezés Istennel, érintkezés az Üdvözítővel.

Szent János nagy a gazdagságában, nagy a kicsiségében. Mit mond saját magáról? Arra sem vagyok méltó, hogy a saruszíját, az Üdvözítő saruszíját megoldjam.¹⁸ Nagy az érett mivoltában. Miben áll az érettség, az erkölcsi érettség? Mit mond az Üdvözítő? Miért mentetek a sivatagba? Mit akartok látni? Finom ruhába öltözött férfit? János nem ilyen. Életerős férfiú! – Mit

18 Lk 3,16

akartok látni Jánosnál? Olyan embert, akit a szél fuvallata ide-oda sodor? – Ugyan, János nem az az ember, aki mindig mások kívánságait lesi. Ő az az ember, akinek van bátorsága szembe menni az árral. Ez az életerős férfiú.¹⁹

Aztán még nagy a gazdagságában, nagy a kicsiségében, nagy az érett mivoltában, nagy a tisztaságában. Itt áll előttünk a szűzi liliosomos személyiség. Ezt tulajdonképpen magától éretetődőnek tartjuk: Ahol a Szűzanya uralkodik és győzedelmeskedik, ott a tisztaságnak otthon kell lennie. Nem véletlenül jellemzi a Szentírás a Szűzanyát: Az angyalt küldték egy szűzhez, és a szűz neve Mária volt – itt és ott is a kifejezés: *szűz*. Látják, ezért van, hogy mindent, amit az Énekek éneke ír a liliumról, a Szűzanyára vonatkoztatnak. Mint a bogáncs között a lilium, olyan a mátkám, olyan a Szűzanya Izrael lányai között.

És ha az Üdvözítőt és a Szűzanyát ma magunk előtt látjuk, ahogyan szent Zakariás házat és családját megáldják, ahogy látjuk, hogyan áldották meg a házat egy ilyen életerős, szűzi tisztaságú férfi személyiséggel, felébred bennünk is a vágy: Bárcsak a mi családjaink is ilyen gyermekeket hoznának létre! Ha az oltárra nézünk, ma nemcsak rózsákat, hanem liliumokat is látunk. Ez utaljon arra, milyen erős bennünk is a vágyakozás, hogy ilyen liliumok nyíljanak a mi családjainkban is.

Mit értünk liliumokon? Ezek szűzies emberek, akik teljesen és osztatlanul a Jóistennek adják oda magukat. Természetesen az kegyelem, ha valaki egy ilyen karizmára, egy ilyen „liliumképessegre” kap meghívást. De ahová a Szűzanya beteszi a lábát, ott liliumok nőnek, nemcsak rózsák.

Ezzel vajon eléggé beletekintettünk a második családba és a kedves Szűzanya második látogatásába? Értjük tehát, mennyire fontos egy ilyen *családszentelés*?

És a harmadik látogatás? Egy fiatal család. Éppen hogy összeházasodtak. Menyegzőt ünnepelnek. A Szűzanya Jézussal együtt meglátogatja ezt a családot. Mi volt a kihatása ennek a látogatásnak? Csak két kijelentést kell meghallgatnunk, ami itt elhangzik, amit a Szűzanya mond. Majdnem mintha az

¹⁹ Lk 7,24-28.

Alapító okiratot ismételné: Uram, nincs több boruk. Látják, a Szűzanya ennek a családnak a legkisebb dolgaival is törődik.²⁰ Nincs több boruk. Hiszen ittak elég bort, csak zavarban vannak. Nincs több boruk.

Milyen gyakran mondja majd a mi fiatal családunk: nincs több borunk? Nincs több az Isten iránti szeretet borából, ami szükséges ahhoz, hogy a családunk tiszta és szent legyen. Nincs több az erőteljes jellemzilárdság borából, hogy győzedelmeskedjünk a mai élet kihívásaiban. Ekkor halljuk, ahogy a Szűzanya a szeretetszövetség jegyében újra és újra mondja: nincs több boruk.

Vagy jönnek aztán a gyerekek nevelése körüli gondok. A Szűzanya átvállalja a felelősséget azért a gyermekért is, akit az anya a szíve alatt hordoz. A gyermeket is a Szűzanyának akarják ajándékozni és szentelni. Nincs több boruk. Ez újra és újra a Szűzanya törődése a szeretetszövetség jegyében, melyet ma köt a családdal.

De milyen feltételt támaszt? „Tegyétek, amit mond.” Ez nekünk azt jelenti, hogy katolikus család maradunk, akik krisztusi alapon élnek. Ez ugyanaz, mint ami az Alapító okiratban áll: Szeretem azokat, akik szeretnek engem, gondoskodom róluk. De először be kell bizonyítaniuk, hogy szeretnek engem, azáltal hogy valódi keresztény módon élnek, az életszentség pálmájára töreksenek”²¹

Kedves Schönstatt-családom, így néz ki a szeretetszövetség, amit ma a Szűzanya egy családdal köt. És nagyon jól el tudom képzelni, hogy minden szülő, aki február 2-án szeretetszövetséget kötött, most azt mondja magában: Bárcsak a mi gyerekeink is itt tartanának! Bárcsak mi is elmondhatnánk, hogy a mi családunk, a mi házunk is teljesen a Szűzanyának van szentelve, és ő eszközként használ minket!

A Szűzanya ma tehetetlenül jár a világban. Az a nagy küldetése, hogy Krisztus lábaihoz helyezze a világot. És ezért keresi

20 Jn 2,1-12

21 Alapító okirat 26. oldal

és hívja a családokat, és mindenekelőtt a fiatal nemzedéket a családokban.

Ma az egész Horning család szeretetszövetséget kíván kötni a Szűzanyával. És mi szívből örülünk velük. És mi, szülők a többi családból, hasonló kegyelmet kérünk a Szűzanyától a családunknak.

Így a paténára akarjuk helyezni magunkat, az összes vágyunkat és minden gyermekünket, és a Szűzanya kezei által újra felajánlani a Szentháromság Istennek. És azt reméljük, hogy megszámlálhatatlan kegyelem árad ebből a mai kis ünnepségből ránk, a gyerekeinkre és gyermekeink gyerekeire.

ISBN 978-615-5490-01-9



9 786155 490019